C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Goodkind_Terry-Meč_pravdy-0-Dlužní_kost.pdb

PDB Name: Mec pravdy 0
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2004
Modification Date: 19.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

═══

Terry Goodkind
MEČ PRAVDY 0 - DLUŽNÍ KOST
Version: S55.1.0.final
Corrections: 1
PalmBookz
═══

„Copak to máš v tom pytli, děvenko?“
Abby sledovala, jak v dáli proti černým hradbám Tvrze půvabně září bílé tečky hejna labutí a pokračují v nekonečné cestě přes šance, hlásky, bašty a mostky ozářené zapadajícím sluncem. Celý den, kdy tu Abby čekala, jako by jí zlověstná silueta pevnosti vracela pohled. Obrátila se ke shrbené stařeně, která stála před ní.
„Promiňte, na něco jste se mě ptala?“
„Ptala jsem se, co máš v tom pytli.“ Stařena zvedla hlavu a dírou po zubu vystrčila špičku jazyka.
„Nějakou vzácnost?“
Abby o kousek couvla a přitiskla hrubou loktuši k tělu. „Jenom pár drobností.“
Z nedaleké pevné brány, chráněné padací mříží, vypochodoval důstojník s oddílem pobočníků, poradců a stráží. Abby s ostatními prosebníky u začátku mostu poodstoupila, ač měli vojáci i tak spoustu místa. Stráže pozdravily úderem pěsti o pancíř nad srdcem, ale zachmuřený důstojník je minul bez povšimnutí.
Celý den do Tvrze přicházeli a odcházeli vojáci z nejrůznějších krajů, ba i gardisté z města Aydindrilu dole v údolí. Někteří byli ušlí z dlouhé cesty, jiní měli uniformy špinavé, očazené a zkrvavené z nedávných bitev. Abby si dokonce všimla dvou důstojníků od nich, z Pendisanského poříčí. Byli to ještě skoro chlapci, ale mladické chmýří shodili příliš brzy, jako když had svlékne kůži předčasně a v nové zůstanou jizvy.
Abby tu viděla i takový zástup důležitých lidí, až jí přecházel zrak: čarodějnice, rádce, dokonce Zpovědnici z paláce dole ve městě. Cestou vzhůru k Tvrzi se Abby v každé zatáčce naskytl pohled na nádherné sídlo Zpovědnic, doširoka vystavěné z bílého kamene. V paláci zasedala i rada Středozemí, vedená samotnou Matkou Zpovědnicí.
Abby zatím za celý život viděla jen jedinou Zpovědnici. Přišla tehdy za její matkou a Abby, ještě ani ne desetiletá, nedokázala odtrhnout oči od jejích dlouhých vlasů. Krom Abbyiny matky nebyla žádná žena v Coneyově brodu dost důležitá, aby měla vlasy alespoň na ramena. Sama Abby si jemné tmavohnědé vlasy zastřihovala hned pod ušima.
Cestou městem k Tvrzi se stěží udržela, aby okatě nezírala na každou šlechtičnu s hřívou na ramena a často i delší. Ale Zpovědnice, která právě mířila do Tvrze, oblečena v prosté říze z černého hedvábí, měla vlasy dlouhé do půli zad.
Abby toužila lépe si ten krásný bohatý účes a jeho mocnou majitelku prohlédnout, ale s ostatními prosebníky u mostu padla na jedno koleno a sklonila hlavu ve strachu, že Zpovědnice zachytí její pohled. Říkalo se, že kdo pohlédne Zpovědnici do očí, s trochou štěstí přijde o rozum a bez ní o duši. I když jí matka říkala, že to není pravda a Zpovědnice se musí své oběti dotknout, Abby měla strach to zkoušet, zvláště dnes.
Stařena před ní, oblečená do sukně v barvě henny se spoustou spodniček a zahalená v dlouhém šálu, doprovodila vojáky pohledem a pak se přiklonila blíž. „Radši bys jim měla přinýst kost, děvenko. Zaslechla jsem, že ve městě se přesně takový kosti prodávají za rozumnou cenu. Čaroděj ti neposlouží za nasolenej bůček. Ten má masa dost.“ Podívala se za Abby, jestli ji někdo neposlouchá. „Radši ty svoje krámy prodej, snad si vyděláš na kost. Kouzelníci nejsou zvědaví, co jim přinese nějaká holka z vesnice. Čaroděj nedá nic zadarmo.“ Bradou ukázala na záda vojáků, kteří mezitím přešli most. „Ani těm, kdo jim slouží, jak to tak vypadá.“
„Chci s nimi jenom mluvit. To je všechno.“
„Jak jsem slyšela, za nasolenej bůček se s tebou nikdo bavit nebude.“ Abby se před jejím zvědavým pohledem pokusila rukou skrýt oblý předmět zabalený v loktuši. „Ani za krajáč, cos někde uplácala. Je

to džbánek, ne?“ Snědou vrásčitou tvář zvedla k Abby a zapíchla do ní pozorné hnědé oči. „Džbánek?“
„Ano,“ přitakala Abby. „Udělala jsem džbánek.“
Stařena se skepticky ušklíbla a zastrčila si zpátky pod vlněný šátek pramen krátkých šedivých vlasů. Artritickými prsty chytila Abby za rukáv rudé kytlice a přitáhla si ruku k očím.
„Možná bys dostala něco peněz za ten náramek.“
Abby shlédla k náramku ze dvou drátů spletených do kroužků. „Dala mi ho matka. Má cenu jenom pro mne.“
Stařena pracně poskládala rozpraskané rty do úsměvu. „Duchové věří, že není nad sílu matky, která chrání své dítě.“
Abby jemně vyprostila ruku. „Duchové vědí, jaká je to pravda.“
Pod zkoumavým pohledem náhle tak hovorné ženy se necítila dobře a přemýšlela, jak se mu vyhnout. Z hluboké propasti pod mostem se jí motala hlava a na Tvrz čarodějů už se dost vynadívala, předstírala tedy, že ji zaujali další prosebníci čekající u mostu, většinou muži. Zabavila se i žmoulánímposledního drobku z bochníku chleba, který si koupila před výpravou na Tvrz dole na trhu.
Abby neuměla mluvit s cizími lidmi. Za celý život neviděla tolik národa pohromadě, natož tolik neznámých tváří. V Coneyově brodu znala každého. Ve městě měla trochu strach, ale větší měla z Tvrze nad městem a největší z toho, proč sem přišla.
Chtěla domů. Ale když tohle nevyřídí, žádný domov jí nezbude, nebo nic, k čemu by se domů vracela.
V bráně se ozval klapot kopyt a přitáhl pohled všech prosebníků. Po mostě k nim vyrazili velicí koně, hnědáci a vraníci, všichni vyšší, než Abby kdy viděla. Oře poháněli muži v leštěných pancířích, kroužkových košilích a kožené zbroji, dřevce a kopí s praporci vysokých důstojníků v rukou. Na mostě nabrali rychlost a poutníky minuli v oblaku prachu a štěrku jako rozmazaná barevná šmouha. Abby si podle popisu domyslela, že to jsou sandarští kopiníci. Nedokázala si představit, jaký protivník by se jim odvážil postavit.
Žaludek se jí zhoupl. Uvědomila si, že jí to může být úplně jedno a že do hrdinů jako jsou tihle kopiníci naději vkládat nemůže. Doufat mohla jen v čaroděje a i tahle naděje se pomalu rozplývala. Ale nezbývalo jí než čekat.
Abby se otočila zpátky k pevnosti právě včas, aby zahlédla, jak branou v masivní kamenné hradbě vychází sošná žena v jednoduché říze. Bílá pleť zářila na pozadí černých vlasů, rozdělených uprostřed pěšinkou a střižených ve výšce ramen. Pár mužů si šeptem sdělovalo dojmy z jízdy sandarských důstojníků, ale jakmile zahlédli ženu u brány, ztichli. Když došla k prosebníkům, stráže na mostě jí udělaly místo.
„Čarodějnice,“ zašeptala stařena.
Abby to poznala i bez ní. Znala ten prostý lněný oděv, ozdobený na výstřihu žlutými a červenými korálky ve vzorech kouzelnických symbolů. V jedné ze svých nejstarších vzpomínek ležela v matčině náruči a hrála si s úplně stejnými korálky.
Čarodějnice pozdravila poutníky úklonou hlavy a pak se usmála. „Promiňte, prosím, že jsme vás tu nechali čekat celý den. Není to projev neúcty ani běžný postup, ale ve válce to bohužel jinak nejde. Doufáme, že vás to zdržení nijak neurazilo.“
Lidé zabručeli, že ne. Abby pochybovala, že by tu někdo našel odvahu k opačné odpovědi.
„Jak pokračuje válka?“ zeptal se muž vzadu.
Čarodějnice se na něj klidně podívala. „S požehnáním dobrých duchů brzy skončí.“
„Kéž duchové chtějí, ať D’Hara padne!“ zvolal muž.
Čarodějnice neodpověděla, jen přejela pohledem ostatní tváře, zda ještě někdo nemá dotaz či připomínku. Nikdo se nenašel.
„Tedy pojďte se mnou, prosím. Zasedání rady skončilo a několik čarodějů si na vás najde čas.“
Když se čarodějka otočila a vykročila k Tvrzi, řadu prosebníků předběhli tři muži a zařadili se na začátek, přímo před vrásčitou stařenu. Ta chytila jednoho za sametový rukáv.
„Co si o sobě myslíte,“ zaskřehotala, „že mě tu budete takhle předbíhat, když tu čekám celej den?“
Nejstarší z trojice vypadal na šlechtice v doprovodu rádců nebo osobní stráže. Měl drahý purpurový kabát podšitý rudou látkou kontrastního odstínu. Sjel stařenu pohledem. „Ale vám to nevadí, viďte?“
Abby to neznělo moc jako otázka.
Stařena stáhla ruku a zmlkla.
Šlechtic, kučeravé šedivé vlasy až na ramenou, se podíval po Abby. Z očí pod kápí vyšlehla výzva. Abby polkla a zůstala zticha. Také neměla nic proti, nebo si to přinejmenším nechávala pro sebe. Šlechtic je určitě dost mocný, aby jí dokázal překazit audienci. Takhle blízko u cíle už nemohla riskovat.
Náhle ji začalo svědit pod náramkem. Poslepu zašátrala druhou rukou po dlani, jíž svírala loktuši. Drátěný náramek hřál. To se nestalo od chvíle, kdy matka zemřela. V tak magickém prostředí, jako tady, ji to ani nepřekvapilo. Zástup vykročil za čarodějkou.
„Jsou zlý a protivný,“ pošeptala stařena přes rameno. „Protivný jak zimnice, a studený taky tak.“
„Myslíte ty muže?“ zeptala se šeptem Abby.
„Ne.“ Stařena ukázala hlavou. „Čarodějnice. Kouzelníci taky. Ty jsou protivný. Všichni, co mají nadání na magii. Snad máš v tom pytli něco důležitýho, protože jinak tě sežehnou na prach čistě pro zábavu.“
Abby si uzlíček přitáhla těsněji. Nejprotivnější, co kdy udělala její matka, bylo, že zemřela, aniž by se dočkala vnučky.

Abby polkla knedlík v krku a pomodlila se k duchům, ať se stařena v čarodějích mýlí a ať jsou stejně soucitní jako čarodějky. Vroucně prosila, ať jí právě tenhle kouzelník pomůže. Modlila se k dobrým duchům za odpuštění a za pochopení.
Snažila se udržet klidnou tvář, i když se jí uvnitř všechno bouřilo. Přitiskla k žaludku pěst. Prosila o sílu. I teď prosila o sílu.
Čarodějnice, trojice mužů, stařena a pak zbytek prosebníků, všichni prošli pod těžkou padací mříží na půdu Tvrze. Abby překvapilo, jak je za hradbami teplý vzduch. Venku byl lezavý podzimní den, ale uvnitř příjemný jarní chládek.
Silnice na horu, kamenný most přes propast a nakonec brána s padací mříží představovaly zřejmě jedinou cestu do Tvrze, pokud jste nebyli ptákem. Nádvoří sypané štěrkem obklopovaly vznosné černé zdi s dlouhými okny. Do staveb vedlo množství dveří a na protějším konci mizela cesta v průjezdu do další části Tvrze.
Přes okolní teplo Abby v pevnosti zamrazilo. Nebyla si jistá, jestli nakonec stařena nemluvila o čarodějích pravdu. Život v Coneyově brodu pro ně byl druhý konec světa.
Abby čaroděje nikdy nepotkala, ani neznala nikoho, kromě matky, kdo by ho viděl. Ale matka o nich říkala jen tolik, že kde se objeví kouzelník, nedá se věřit ani vlastním očím.
Čarodějnice je vedla po čtyřech žulových schodech, ošlapaných tisíci kroků, portálem pod překladem z černé žilkované žuly až do paláce. Zvedla ruku a mávla. Lampy na stěně vzplály plaménkem.
Bylo to jednoduché kouzlo, nijak zvlášť působivá ukázka nadání, ale pár lidí vzadu po zbytek cesty síní ustrašeně šeptalo. Abby napadlo, že když je vyděsí taková špetka magie, nemají u čarodějů co pohledávat.
Sešli do předpokoje takové nádhery, že si ji Abby dřív ani nedokázala představit. Klenbu pod arkádami podpíraly sloupy z červeného mramoru. Uprostřed místnosti stříkal vysoko nad hlavy kolemjdoucích vodotrysk. Voda pak stékala z horní mísy ve tvaru mušle stále většími vroubkovanými rezervoáry až zase dolů do kašny. Kolem na bílých mramorových lavičkách seděli důstojníci, čarodějnice i jiní místní lidé v napohled vážném rozhovoru. Zurčení fontány snadno slova přehlušilo.
V následující, daleko menší místnosti, je čarodějnice usadila do vyřezávaných dubových lavic u jedné stěny. Abby už se sotva držela na nohou a sedla si ráda.
Okna za lavicemi osvětlovala tři tapiserie vysoko na protější stěně. Trojice skládala jediný výjev slavnostního pochodu městem. Abby nikdy nic podobného neviděla, ale obavy, jichž měla plnou hlavu, jí nedovolily těšit se z byť tak velkolepé podívané.
Uprostřed smetanově bílé mramorové podlahy byl v bronzu vyveden kruh se čtvercem uvnitř. Čtverec se rohy dotýkal kruhu a v sobě měl další, menší kruh, jenž dosahoval jeho stran. Ve vnitřním kruhu byla vepsána osmicípá hvězda. Z každého cípu vycházela přímka, protínala oba kruhy a každá druhá i roh čtverce.
Tento vzor, zvaný Milost, kreslili nadaní často. Vnější kruh představoval počátek nekonečného vnějšího světa duchů. Čtverec znázorňoval podsvětí, hranici mezi světem duchů, a vnitřním kruhem, omezeným světem života. Hvězda uprostřed znázorňovala Světlo – Stvořitele.
Celý vzor představoval pokračování nadání od Stvořitele přes život a smrt za hranice věčnosti spolu s duchy z říše Správce podsvětí. Také znamenal naději, naději být ve Stvořitelově světle od narození, po celý život, a i dál, v podsvětí.
Říkalo se, že jen duchům těch, kdo v životě páchali velké zlo, bude v podsvětí Stvořitelovo Světlo odepřeno. Abby si byla jistá, že ji v podsvětí čeká věčnost u Správce tmy. Neměla na vybranou.
Čarodějnice si založila ruce. „Postupně pro každého z vás přijde pomocník. Všechny vás přijme některý čaroděj. Válka zuří v plné síle; buďte, prosím, struční.“ Přejela řadu lidí pohledem. „Čestně jsme se zavázali těm, kterým sloužíme, že čarodějové budou přijímat prosebníky, ale zkuste pochopit, že osobní tužby mohou být začasté na škodu obecnému blahu. Když pomáháme jednomu, musíme odmítnout ostatní. Když zamítneme nějakou prosbu, neodmítáme vaše potřeby, ale vyhovujeme jiným, důležitějším. Ani v mírových dobách není běžné, aby čaroděj vyhověl běžným prosebníkům. Když zuří velká válka, je to téměř nemožné. Pochopte, že nejde o to, co chceme, ale co musíme.“
Prohlédla si je, ale nikoho, kdo by se chtěl vzdát svého záměru, nenašla. Rozhodně ne Abby.
„Tedy dobrá. V této chvíli vás mohou přijmout dva čarodějové. Každý z vás se k jednomu dostane.“
Čarodějnice se otočila k odchodu. Abby vstala.
„Prosím vás, paní. Mohu vám něco říci?“
Čarodějka ji provrtala očima. „Mluvte.“
Abby vystoupila z řady. „Musím mluvit s Prvním čarodějem. S panem čarodějem Zoranderem.“
Žena povytáhla obočí. „První čaroděj má spoustu práce.“
Abby zašmátrala v uzlíku a vylovila šňůru korálků z výstřihu matčiných šatů. Postavila se doprostřed Milosti a políbila červenožluté korále.
„Jsem Abigail, dcera Helsy. Při Milosti a duši mé matky, pusťte mne k čaroději Zoranderovi. Prosím. Jde mi o hodně. V sázce jsou lidské životy.“
Čarodějnice sledovala, jak Abby vrací korálkový pruh do loktuše. „Abigail, dcero Helsy.“ Zvedla oči a podívala se na Abby. „Vyřídím tvé přání Prvnímu čaroději.“
„Paní.“ Abby se otočila za hlasem na stařenu. „Také bych ráda mluvila s Prvním čarodějem.“

Povstala i trojice mužů. Nejstarší z nich, velitel, sjel čarodějku pohledem tak smělým, že hraničil až s pohrdáním. Když se otočil na ostatní prosebníky, jestli si ještě někdo dovolí vstát, šedé vlasy se mu na ramenou zavlnily. Nikdo nevstal, podíval se tedy zase na čarodějku.
„Zajdu za čarodějem Zoranderem."
Prohlédla si ty, kteří vstali, a pak shlédla na řadu prosebníků v lavici. „První čaroděj si vysloužil jméno Vichr smrti. Mnozí z nás se ho bojí stejně jako jeho nepřátelé. Chce snad ještě někdo pokoušet osud?"
Nikdo z lavice neměl odvahu ani pohlédnout jí do planoucích očí. Všichni do jednoho jen mlčky zavrtěli hlavou. „Vyčkejte, prosím," řekla sedícím prosebníkům. „Brzy pro vás přijdou a vezmou vás k některému čaroději." Zvedla oči k stojící pětici. „A vy jste si jistí, opravdu jistí?"
Abby přikývla. Stařena přikývla. Šlechtic ji probodl pohledem.
„Tak dobře. Pojďte se mnou."
Šlechtic s doprovodem předešel Abby. Zdálo se, že stařeně poslední místo ve frontě nevadí. Čarodějnice je vedla hloub do pevnosti, stísněnými komnatami i prostornými chodbami, prostory temnými a strohými i krásně zdobenými. Všude bylo plno gardistů v rudých pláštích s černým lemem přes brnění nebo kroužkové košile. Všichni měli meč nebo sekeru, nůž a spousta i píku se zubatým ocelovým hrotem.
Na konci širokého schodiště z bílého mramoru se zábradlí spirálovitě rozeběhlo do příjemného pokoje obloženého dubovými kazetami. Na několika deskách visely lampy s vyleštěnými stříbrnými zrcátky. Na trojnožce stála velká dvojitá lampa z broušeného skla a spolu s lampičkami na stěnách plnila komnatu teplým světlem. Skoro celou dřevěnou podlahu zakrýval vysoký koberec s modrými vzory.
Po každé straně dveří stál dokonale upravený gardista. Oba byli stejní obři. Bylo vidět, že si dokážou poradit s čímkoli, co by vyšlo po schodech a chtělo dělat problémy.
Čarodějnice pokynula k tuctu tlustě čalouněných kožených křesel, rozestavených po trojicích. Abby počkala, než se ostatní usadí do dvou skupinek a pak se posadila do třetí. Uzlík si položila do klína a na něj složila ruce.
Čarodějka se narovnala. „Oznámím Prvnímu čaroději, že na něj čekají prosebníci."
Gardista jí otevřel jedno křídlo dveří. Než zase zavřel, Abby zahlédla kousek místnosti za dveřmi. Byla dobře osvětlená četnými vikýři, v kamenné stěně uviděla ještě jedny dveře. Stačila také zahlédnout, jak komnatou pobíhá množství lidí obojího pohlaví.
Abby seděla k stařeně i k trojici mužů zády a jednou rukou mimovolně hladila uzlíček v klíně. Neměla strach, že ji osloví jeden z mužů, ale nechtěla se bavit se stařenou. Nemohla by se soustředit. V duchu si přeříkávala, co chce povědět čaroději Zoranderovi.
Přinejmenším se o to pokoušela. Většinou se jí do proslovu motala slova čarodějnice, že Prvnímu čaroději říkají Vichr smrti nejen D'Haránci, ale i jeho krajané ze Středozemí. Abby si byla jistá, že to není jen povídačka pro prosebníky, aby měl čaroděj víc času. To jméno už slyšela od jiných lidí, a „Vichr smrti" šeptal každý s hrůzou v hlase.
D'Hara se ho měla proč bát. Podle toho, co Abby slyšela, už rozprášil nepočítané nepřátelských oddílů. Samozřejmě, kdyby nevpadli do Středozemí silou, nikdy by horký vichr smrti nepocítili.
Kdyby sem nevpadli, Abby by neseděla tady v Tvrzi čarodějů, byla by doma a všichni blízcí by byli v bezpečí.
Znovu ji začalo svědit pod náramkem. Přejela po něm prsty a ucítila nezvyklé teplo. Přesto ji to v blízkosti tak mocného člověka nepřekvapilo. Matka jí řekla, ať ho stále nosí, že jednou bude k užitku. Abby nevěděla jak, a matka si vysvětlení vzala do hrobu.
Čarodějnice byly svým tajnůstkářstvím známé, dokonce i vůči vlastním dcerám. Snad kdyby se Abby narodila nadaná…
Ohlédla se přes rameno po ostatních. Stařena seděla opřená v křesle a zírala na dveře. Šlechticovi průvodci měli ruce založené na prsou a nenucené se rozhlíželi.
Šlechtic se choval nadmíru podivně. Kolem prstu měl omotaný pramen pískově žlutých vlasů. Upřeně se díval na dveře a přejížděl po lokně palcem.
Abby toužila čaroděje nějak popohnat, ale čas se dál jen líně vlekl. Tak nějak chtěla, aby ji odmítl. Ne, okřikla se, to se nesmí stát. Přes všechen strach a odpor to musí udělat. Dveře se najednou otevřely, čarodějnice vykročila k Abby.
Šlechtic vyskočil.
„Já jdu první." V hlase měl chladnou hrozbu. „A není to prosba."
„Mám právo ho vidět jako první," opáčila Abby bez přemýšlení. Když čarodějka jen založila ruce, přišlo jí nejlepší pokračovat. „Čekám tu od svítání. Přede mnou tu byla jen tahle paní. Ti pánové přišli až nakonec."
Stařena stiskla Abby ruku, až ji vylekala. „Proč nepustíš ty pány před sebe, děvenko? Nezáleží na tom, kdo byl první, ale kdo má nejdůležitější jednání."
Abby chtěla křičet, že má moc důležité jednání, ale uvědomila si, že ji stařena možná chrání před nepříjemnostmi. Nerada přikývla. Když čarodějka vedla trojici do dveří, Abby cítila v zádech stařenin pohled. Přitiskla uzlík na rozbouřený žaludek a řekla si, že to už nebude trvat dlouho a uvidí ho.
Stařena čekala mlčky a Abby za to byla ráda. Každou chvíli mrkla na dveře a pomodlila se k dobrým duchům o pomoc. Uvědomila si ale, že zbytečně; s tímhle jí dobří duchové pomáhat nebudou.

Zpoza dveří se ozval řev. Zněl jako svist šípu nebo biče, ale pomalejší a daleko hlučnější. Rychle sílil. Skončil ostrou ranou, pode dveřmi zablýsklo a zárubně stěží udržely panty.
Abby zvonilo v uších náhlé ticho. Uvědomila si, že svírá opěrky křesla.
Obě křídla dveří se rozlétla. Pomocníci vyšli v doprovodu čarodějnice ven. Zastavili se v čekárně.
Abby se zhluboka nadechla.
Jeden z průvodců nesl na ruce šlechticovu hlavu. Bezkrevné rysy tváře zatuhly v němém výkřiku. Na koberec crčely čůrky krve.
„Vyprovoďte je," sykla čarodějka na adresu jednoho z gardistů u dveří.
Strážný ukázal píkou na schody a jakmile dvojice vykročila, vyšel za nimi. Šarlatové kapky se cestou rozstřikovaly na bílém mramoru schodů. Abby seděla v šoku, ztuhlá, oči vytřeštěné.
Čarodějka se otočila k oběma ženám.
Stařena vstala.
„Myslím, že dneska radši nebudu pana čaroděje obtěžovat. Přijdu jindy, jestli to bude nutný."
Sehnula se k Abby. „Jmenuju se Mariška." Stáhla obočí. „Ať ti dobrý duchové pomůžou."
Odšourala se ke schodišti, chytila se zábradlí a pomalu vykročila dolů. Čarodějka luskla prsty a ukázala rukou. Druhý strážný se vydal za stařenou a čarodějka se obrátila na Abby.
„První čaroděj vás přijme."

Abby zalapala po dechu a zkusila vstát.
„Co se stalo? Proč to První čaroděj udělal?"
„Ten muž vyřizoval vzkaz od jiného. Měl se na něco zeptat. První čaroděj mu odpověděl."
Abby přitiskla loktuši k tělu, bez sebe strachy, a zkusila odtrhnout oči od krve na podlaze. „Může tak odpovědět i mně, až se zeptám?"
„Nevím, na co se chcete zeptat." Čarodějnice se poprvé zatvářila trochu přívětivěji. „Mám vás vyprovodit? Mohla byste zajít za jiným čarodějem, nebo si prosbu lépe promyslet a vrátit se zítra, pokud si to nerozmyslíte."
Abby přemohla zoufalý pláč. Nesměla si vybírat. Zavrtěla hlavou. „Musím s ním mluvit."
Čarodějka zdlouha vydechla. „No dobrá." Vzala Abby pod paží, aby jí pomohla na nohy. „První čaroděj vás přijme."
Cestou do komnaty Prvního čaroděje k sobě Abby tiskla loktuši. Pochodně v železných držácích ještě nehořely. Na osvětlení místnosti stále stačilo podvečerní světlo; proudilo dovnitř vikýři a střešními okny. Voněla tu smůla, lampový olej, pečené maso a pot.
V komnatě vládl zmatek a ruch. Lidé byli všude a snad všichni mluvili najednou. Bez ladu a skladu rozmístěné masivní stoly nesly náklad knih, svitků, map, křídy, zhasnutých olejových lamp, hořících svíc, nedojedených jídel, pečetního vosku, brků a snůšky nejrůznějších dalších věcí od klubíček motouzu po poloprázdné pytlíky s pískem. Lidé stáli kolem stolů, bavili se, dohadovali, opisovali úryvky z knih, civěli do svitků nebo posouvali po mapách barevná těžítka. Další ukusovali plátky pečeně z táců a mezi sousty naslouchali nebo řečnili.
Čarodějnice se naklonila k Abby. „Dostane se vám jen částečné pozornosti Prvního čaroděje. Ve stejnou dobu s ním budou mluvit i další. Nenechte se tím zmást. Bude vám naslouchat, i když zrovna mluví s někým jiným. Na ostatní prostě nehleďte a zeptejte se na to, s čím jste přišla. Uslyší vás."
Abby se zarazila. „I když se baví s ostatními?"
„Ano." Abby cítila, jak jí čarodějnice trochu stiskla ruku, za niž ji vedla. „Snažte se uklidnit a nemyslete na to, co se stalo před chvílí."
Vražda. To měla na mysli. Fakt, že si někdo přišel promluvit s Prvním čarodějem a zaplatil za to životem. Má to snad prostě pustit z hlavy? Když se podívala pod nohy, zjistila, že jde po krvavé cestičce. Bezhlavé tělo nikde neviděla.
Náramek ji hřál a ruka brněla. Čarodějnice ji zarazila. Když Abby zvedla oči, uviděla klubko lidí. Další přibíhali ze stran, zatímco jiní ho opouštěli. Někteří při hovoru vzrušeně mávali rukama. Mluvilo tolik lidí, že Abby nerozuměla ani slovo. Zároveň se jiní lidé skláněli jeden k druhému a málem šeptali. Připadala si jako v úle.
Její pozornost přitáhla osamělá bílá postava. Jakmile uviděla i dlouhé vlasy a pomněnkové oči upřené přímo na sebe, ztuhla. Tiše vykřikla, padla na kolena a klaněla se, až ji záda bolela.
Všimla si, než padla na zem, že elegantní bílé šaty z hedvábí mají čtvercový výstřih, stejně jako černé, které viděla ve městě. Délka vlasů nenechala nikoho na pochybách. Abby tu ženu ještě nikdy neviděla, ale věděla přesně, kdo to je. Splést si ji nemohla. Jen jedna z nich nosila bílé šaty.
Sama Matka Zpovědnice.
Slyšela za sebou hovor, ale bála se poslouchat, jako by na ni těmi slovy někdo sesílal smrt.
„Povstaň, mé dítě," zazněl jasný hlas.
Abby pochopila, že Matka Zpovědnice tak zřejmě běžně zdraví své krajany. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to není hrozba, jen oslovení. Přemýšlela, co dělat, oči upřené na krvavou šmouhu na podlaze. Maminka jí nikdy neporadila, jak se chovat ve společnosti Matky Zpovědnice. Pokud věděla, z Coneyova brodu Matku Zpovědnici nikdo neviděl, natož aby s ní mluvil. Nikdo z nich ale koneckonců

neviděl ani kouzelníka.
Čarodějnice zezadu netrpělivě zašeptala: „Vstaňte!“
Abby se vydrápala na nohy, ale oči nechala sklopené k zemi, i když se jí z krve dělalo špatně. Cítila ji a byl to pach jako ze zabijačky. Podle délky krvavé stopy to vypadalo, že bezhlavé tělo odtáhli dveřmi vzadu v komnatě.
Čarodějka klidně promluvila do lomozu: „Pane čaroději, toto je Abigail, dcera Helsy. Chce si s vámi promluvit. Abigail, představuji vám Prvního čaroděje, Zeddika Zu’l Zorandera.“
Abby se odvážila zvednout zrak. Dívaly se na ni čarodějovy oříškově hnědé oči.
Před ní byly po obou stranách hloučky lidí. Vysocí nevrlí důstojníci, napohled možná generálové, pár starců v hábitech, prostých i zdobených, několik mužů středního věku v tógách a livrejích, tři ženy – všechny čarodějnice, směska dalších mužů i žen, a Matka Zpovědnice.
Muž uprostřed toho všeho shonu, muž s oříškovýma očima, vypadal úplně jinak, než si Abby představovala, čekala nevrlého šedivého starce. Tenhle byl mladý, tak v jejím věku. Štíhlý a šlachovitý, oděný v nejprostší kytlici, tkanou stejně hrubě jako Abbyina loktuše – odznak vysokého úřadu.
Abby v tak vysoké hodnosti nečekala podobného člověka. Vzpomněla si, co jí říkala matka: když jde o čaroděje, nikdy nevěř vlastním očím.
Ze všech stran na něj lidé mluvili, dokonce křičeli, ale čaroděj se jí jen tiše díval do očí. Měl pohlednou tvář, jemnou a vznešenou, i když vlasy učesat nedokázal, ale ty oči… Abby nikdy takové oči neviděla. Jako by viděly všechno, všechno věděly, všemu rozuměly. Zároveň byly unavené, zarudlé, jako by si dlouho odpíral spánek. Byla v nich i troška žalu. Přesto vypadal klidný jako oko uragánu. Na tu chvíli, co se soustředil jen na ni, jako by všichni ostatní zmizeli.
První čaroděj měl kolem prstu pramen vlasů, který předtím Abby viděla u šlechtice. Než spustil ruku, dotkl se ho rty.
„Slyšel jsem, že jsi dcera čarodějnice.“ Jeho hlas zněl jako klidná voda tekoucí středem bouře. „Máš nadání, děvče?“
„Ne, pane…“
Už když odpovídala, otočil se k dalšímu, který právě domluvil. „Povídám, jestli to tak uděláte, můžeme o ně přijít. Vzkaz mu, ať vyrazí na jih.“
Vysoký důstojník, k němuž teď čaroděj mluvil, zašermoval rukou.
„Ale D’Haranci jsou podle jeho špehů na východ.“
„O to nejde,“ odvětil čaroděj. „Chci uzavřít ten průsmyk na jihu. Míří tam jejich hlavní síla. Mají mezi sebou nadané, ty musíme pobít.“
Dlouhý důstojník zasalutoval pěstí na srdci, ale kouzelník už odpovídal staré čarodějnici: „Ano, správně, než zkusíte přesun, trojí invokace. Vyhledal jsem to včera v noci.“
Ježibaba odešla a na jejím místě začal hned brebentit cizí řečí jakýsi muž. Strčil čaroději pod nos rozbalený svitek. Zorander do něj zašilhal a za okamžik už muži sděloval pokyny v tomtéž cizím jazyce.
Pak se otočil na Abby. „Přeskočilo tě to?“
Abby zrudla tvář a uši. „Ano, pane čaroději.“
„Nemáš se proč stydět, děvče,“ zahlaholil, ale to už mu něco šeptala do ucha Matka Zpovědnice.
Měla se za co stydět. Nezdědila nadání po matce. Přeskočilo ji.
Lidé v Coneyově brodu byli na její matce závislí. Pomáhala raněným a nemocným. Radila ve věcech obce i rodiny. Některým dohodla svatbu, jiné napomenula, dalším poskytovala služby dostupné jen skrze magii. Byla čarodějnice a chránila svoji vesnici.
Navenek ji ctili. V soukromí se jí mnozí báli a nesnášeli ji.
Ctili ji za všechno dobré, co pro obyvatele Coneyova brodu udělala. Báli se jí a nesnášeli ji pro její nadání, pro kouzla. A nechtěli nic víc, než žít pokud možno bez magie.
Abby čarovat neuměla a nemohla pomáhat raněným, nemocným či vyděšeným. Moc si to přála, ale neuměla. Když se matky ptala, proč snáší všechen ten nevděk a nenávist, odpověděla, že pomáhat je odměnou samo o sobě a nemá cenu za to čekat vděk. Řekla, že kdo čeká za všechno vděčnost, má smutný život.
Dokud měla matku naživu, lidé se Abby nenápadně vyhýbali. Když zemřela, začali se jí stranit zcela otevřeně. V Coneyově brodu čekali, že jim bude sloužit jako předtím matka. Nechápali, že nadání se dětem často vyhne; přičítali to jejímu sobectví.
Zorander nějaké čarodějnici vysvětloval princip jakéhosi kouzla. Když skončil, sklouzl očima i po Abby. Potřebovala jeho pomoc, a to hned.
„Na co ses mě chtěla zeptat, Abigail?“
Abby stiskla uzlík prsty. „Jedná se o můj domov, Coneyův brod.“ Odmlčela se, protože čaroděj právě něco ukazoval v nastavené knize. Mávl k ní rukou, aby pokračovala, i když mu zrovna někdo vykládal o problémech při obracení dvojitého kouzla. „Stala se tam strašná věc,“ řekla Abby. „Přes ves prošli d’haranští vojáci…“
První čaroděj se otočil na staršího muže s dlouhou bílou bradkou. Podle jednoduchého hábitu ho Abby odhadla také na čaroděje.
„Tomáši, povídám vám, že to jde,“ trval na svém čaroděj Zorander. „Netvrdím, že souhlasím s radou, jenom jsem jim řekl, co jsem objevil, a oni mě jednomyslně podpořili. Nepředstírám, že rozumím všem

detailům, ale zkoumal jsem to a jde to provést. Jak jsem řekl radě, dokážu to spustit. Ještě si ale nejsem jistý, na rozdíl od nich, jestli mám.“
Čaroděj Tomáš si otřel tvář rukou. „Chcete říct, že to, co jsem zaslechl, je pravda? Že to je podle vás opravdu možné? Zbláznil jste se, Zorandere?“
„Našel jsem to v knize v soukromé studovně Prvního čaroděje. Je to kniha z doby před válkou se Starým světem. Viděl jsem to na vlastní oči. Při zkoušení jsem vyčaroval fůru ověřovacích sítí.“ Otočil se na Abby. „Ano, to byla Anargova legie. Coneyův brod je v Pendisanském poříčí.“
„Ano,“ potvrdila Abby. „Přehnala se přes nás d’haranská armáda a…“
„Pendisanské poříčí se odmítlo podřídit jednotné vládě Středozemí k odporu proti d’haranské invazi. Rozhodli se bojovat proti nepříteli na vlastní pěst. Musí se naučit nést důsledky svých činů.“
Stařec se popotahoval za vousy. „Ale víte, že je to pravda? Máte to vyzkoušené? Ta kniha musí být tisíce let stará. Třeba jsou to jenom dohady. Ověřovací sítě u takové věci nikdy neprověří celou strukturu.“
„To vím stejně dobře jako vy, Tomáši, ale říkám vám, že je to pravda,“ nedal se Zorander. Ztlumil hlas do šepotu. „Duchové nás chraňtež, ale je to pravé.“
Abby bušilo srdce. Tolik mu chtěla povědět svůj příběh, ale nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo. Musí jí pomoci. Jinak to nepůjde.
Ze zadních dveří vyběhl armádní důstojník. Protlačil se davem až k Prvnímu čaroději.
„Pane Zorandere! Právě jsem dostal zprávu! Když jsme zatroubili na ty rohy, co jste poslal, zabralo to! Urlandovo vojsko se dalo na útěk!“
Několik hlasů ztichlo. Ostatní ne.
„Přinejmenším tři tisíce let,“ pokračoval Zorander v rozhovoru se starcem. Položil poslovi ruku na rameno a sklonil se k němu. „Řekněte generálu Brainardovi, ať čeká u řeky Kern. Nepalte mosty, ale obsaďte je. Ať rozdělí vojsko. Doufejme, že nepřítel nemá za svého černokněžníka náhradu. Brainard ať vezme zbytek mužů na sever a pomůže odříznout Anargovi únikovou cestu. Na tom teď záleží nejvíc, ale mosty budeme potřebovat, až vyrazíme za Urlandem.“
Další důstojník, dost starý na generálskou hodnost, zbrunátněl ve tváři. „Ať čeká u řeky? Teď, když rohy odvedly svou práci a nepřítel utíká? Proč!? Můžeme je dorazit, než stačí přeskupit síly a spojit se s někým jiným!“
Oříškové oči se k němu otočily. „A víte, co čeká za hranicí? Kolik mužů zemře, pokud má Panis Rahl něco, co rohy nezaženou? Kolik už nás to stálo nevinných životů? Kolik našich mužů vypustí duši v cizí zemi, kterou zná nepřítel daleko lépe než my?“
„A kolik našich lidí zemře, když je teď nerozprášíme a oni se vrátí?! Musíme za nimi. Panis Rahl nám nedá pokoj. Bude se snažit vyčarovat něco, co nás všechny zamorduje ve spánku. Musíme je pochytat a pozabíjet do jednoho!“
„Pracuju na tom,“ pravil čaroděj záhadně.
Stařec si namotal vousy na prst a pochybovačně se zašklebil. „Tak tak, myslí si, že na ně pustí samo podsvětí.“
Pár důstojníků, dvě čarodějky a několik mužů v hábitech překvapením ztratilo řeč.
Čarodějnice, která Abby přivedla, se k ní naklonila a řekla: „Chtěla jste mluvit s Prvním čarodějem. Mluvte. Jestli vám povolily nervy, doprovodím vás ven.“
Abby si olízla rty. Nechápala, jak má vpadnout doprostřed tak odtažitého rozhovoru, ale věděla, že musí, tedy spustila.
„Pane, o tom, co udělal můj kraj, nic nevím. O králi jsem mnoho neslyšela. Nevím nic o radě, o válce, o ničem podobném. Jsem z malé vesnice a vím jen tolik, že se v ní lidem stalo něco strašného. Naše obránce převálcoval nepřítel. Na D’Harance se ale teď valí vojsko ze Středozemí.“
Připadalo jí hloupé mluvit k člověku, který vede pět rozhovorů najednou. Hlavně ale byla vzteklá a zoufalá. Ti lidé zaplatí životem, když ho nepřesvědčí.
„Kolik je tam D’Haranců?“ zeptal se čaroděj.
Abby se nadechla, ale místo ní promluvil důstojník: „Nevíme, kolik jich Anargovi zůstalo. Mají raněné, ale jsou rozlícení jako divoký býk. Svou zemi mají na dohled. Můžou jít buď po nás, nebo domů. Sanderson se k nim blíží od severu a Mardale je odřízne z jihozápadu. Udělal chybu, když šel na Coneyův brod; teď musí rychle buď bojovat nebo utéct domů. Doděláme je. Jinou šanci už třeba nedostaneme.“
První čaroděj si promnul bradu. „Stále nevíme, kolik jich vlastně je. Na zvědy bychom se mohli spolehnout, ale nevrátili se. Můžeme jen předpokládat, že jsou mrtví. A proč by to Anargo dělal?“
„No,“ navrhl důstojník, „je to nejkratší cesta do D’Hary.“
První čaroděj se otočil k jedné kouzelnici, aby jí odpověděl na právě položenou otázku. „Nevím, jak bychom si to mohli dovolit. Vzkažte jim, že nesouhlasím. Takovou síť jim čarovat nebudu a neposkytnu jim ani prostředky, dokud se nerozmyslí.“
Čarodějnice přikývla a odkvačila.
Abby znala síť jako kouzlo čarodějek. Kouzelníci svým výtvorům zřejmě říkali stejně.
„No, pokud je něco takového možné,“ pokračoval vousatý čaroděj, „rád bych viděl váš výklad textu. Knížka stará tři tisíce let je nebezpečná věc. Nemáme tušení, jak se tehdy vůbec zaklínalo.“

První čaroděj starce poprvé zpražil pohledem. „Tomáši, chcete přesně vidět, o čem mluvím? Formu kouzla?“
Několik hostů ustrašeně zmlklo. První čaroděj rozpřáhl ruce a odehnal pár lidí, aby mu nestáli v cestě. Matka Zpovědnice mu stála těsně za levým ramenem. Černovlasá čarodějnice odtáhla Abby o krok zpět.
První čaroděj pokynul jednomu muži. Ten mu podal ze stolu malý sáček. Abby si všimla, že písek na stolech není jen rozsypaný, ale někde tvoří magické symboly. Matka také občas kreslila zaklínadla pískem, ale většinou používala jiné materiály, jako drcené kosti nebo sušené bylinky. Písek užívala jen při cvičení; opravdová kouzla se musela čarovat ve správném pořadí a bezchybně.
První čaroděj přidřepl a vysypal z pytlíku hrst písku. Pramínkem pak kreslil na podlahu.
Zoranderovu ruku vedla přesnost a zkušenost. Napřed vedl dlaň do kruhu. Nabral další trochu písku a vytvořil menší kruh uvnitř. Zdálo se, že kreslí Milost.
Abbyina matka kreslila jako druhý vždycky čtverec; všechno po řadě zvnějšku dovnitř a nakonec zase ven paprsky. Čaroděj Zorander nalinkoval v menším kruhu osmicípou hvězdu. Nakreslil i paprsky přes oba kruhy, ale jeden vynechal.
Ještě mu zbýval čtverec, představující hranici mezi oběma světy. Byl První čaroděj a Abby si řekla, že možná nemusí dělat všechno stejně jako vesnická čarodějnice. Zároveň si ale všimla, že několik dalších kouzelníků a obě čarodějnice za Zoranderem také nevěří vlastním očím.
První čaroděj vysypal pískem dvě strany čtverce a nabral si poslední hrst na zbytek.
Místo rovné čáry ale nadhodil oblouk, který výrazně protínal vnitřní kruh – sféru života. Místo aby oblouk končil na vnějším kruhu, prošel jím. Podobně nakreslil poslední stěnu, také prohnutou dovnitř do menšího kruhu. Obě čáry se pak setkaly tam, kde scházel jeden paprsek ze Světla. Na rozdíl od zbylých tří rohů čtverce byl tento vně většího kruhu, ve světě mrtvých.
Všichni zalapali po dechu. Komnata se ponořila do ticha, jen nadaní začali za chvíli ustrašeně šeptat.
Čaroděj Zorander vstal.
„Spokojen, Tomáši?“
Tomáš byl bílý jako jeho šedivá brada. „Stvořitel nás ochraňuj.“ Zvedl oči k Zoranderovi. „Rada tomu nerozumí. Spustit to by bylo šílenství.“
Čaroděj Zorander mu neodpověděl a obrátil se k Abby. „Kolik D’Haranců jsi viděla?“
„Před třemi lety přiletěly kobylky. Kopce kolem Coneyova brodu jich byly plné. Myslím, že D’Haranců tam bylo víc než kobylek.“
Čaroděj Zorander zavrčel. Shlédl na Milost, již právě nakreslil. „Panis Rahl to nevzdá. Jak dlouho, Tomáši? Jak dlouho mu potrvá, než vyčaruje něco nového a zase na nás pošle Anarga?“ Podíval se po lidech shromážděných kolem. „Kolik let jsme si mysleli, že nás D’Hara obsadí a pohltí? Kolik našich lidí zabila Rahlova magie? Kolik tisíců podlehlo nemocem, které na nás poslal? Kolik lidí vykrvácelo po dotyku stínů, které vyvolal? Kolik osad, vesnic i měst vymazal z mapy?“
Když nikdo neodpověděl, čaroděj Zorander pokračoval.
„Léta nám trvalo, než jsme se vzchopili. Válka se konečně otočila, nepřítel prchá. Máme tři možnosti. První je nechat ho běžet a doufat, že už se k nám nevrátí. Myslím, že to je jen otázkou času. Zbývají dvě realistická řešení. Buď ho můžeme pronásledovat do jeho doupěte a vybít ho za cenu desítek nebo stovek tisíc našich lidí. Nebo to skončím já.“
Nadaní nejistě pošilhávali po podivné Milosti na podlaze.
„Máme i jiná kouzla,“ podotkl jeden čaroděj. „Dokážeme to, aniž bychom spouštěli takovou hrůzu.“
„Čaroděj Zorander má pravdu,“ namítl jiný, „a s ním i rada. Nepřítel si ten osud zaslouží. Musíme ho ztrestat.“
V komnatě se zase rozeběhly hádky. Čaroděj Zorander se podíval Abby do očí. Byl to jednoznačný pokyn, ať dokončí, proč přišla.
„Mé lidi, vesničany z Coneyova brodu, odvlekli D’Haránci. Zajali i jiné. Nějaká černokněžnice je drží zaklínadlem. Prosím, čaroději Zorandere, musíte mi pomoci.
Z úkrytu jsem slyšela, jak se ta černokněžnice baví s důstojníky. D’Haránci chtějí zajatce použít jako živé štíty, chtějí jimi odrazit vaše smrtící kouzla nebo oštěpy a šípy středozemní armády. Když půjdou do útoku, poženou zajatce před sebou. Říkali, že si nepřítel ztupí zbraně na vlastních ženách a dětech.“
Nikdo se na ni nedíval. Všichni se zase hádali a handrkovali. Jako by je životy lidí vůbec nezajímaly.
Abby vyhrkly slzy. „Ti nevinní lidé zemřou. Pane čaroději, prosím, pomozte nám. Jinak všichni umřou!“
Věnoval jí krátký pohled. „Nemůžeme pro ně nic udělat.“
Abby zasténala a zkusila přemoci slzy. „S ostatními příbuznými odvlekli i mého otce. Zajali mého muže i moji dcerku. Není jí ani pět. Když sešlete kouzlo, všechny je zabijete. Musíte je zachránit nebo odložit útok.“
Zdálo se, že ho to opravdu mrzí. „Je mi to líto. Nemůžu jim pomoci. Kéž je dobří duchové opatrují a vedou jejich duše do Světla.“ Odvrátil se.
„Ne!“ vykřikla Abby. Pár lidí ztichlo. Další se po ní jen ohlédli a mluvili dál. „Je tam moje dítě! To nesmíte!“ Hrábla do uzlíku. „Mám kost –“
„Tu má každý,“ odsekl. „Nemůžu ti pomoci.“

„To přece musíte!“
„Museli bychom změnit plány. Teď je třeba rozdrtit d’haranskou armádu, v každém případě. I když se ti lidé ničím neprovinili, stojí nám v cestě. Nemůžu jim dovolit, aby taková metoda zabrala. Začali by ji užívat všude a zahynulo by daleko víc nevinných obětí. Nepřítel musí vidět, že se nedáme zviklat.“
„NE!“ vřískala Abby. „Je jenom dítě! Odsuzujete moji dceru k smrti! Jsou tam i jiné děti! Co jste to za zrůdu?!“
Kromě Zorandera ji nikdo neposlouchal, všichni se věnovali vlastním rozhovorům.
Hlas Prvního čaroděje se přenesl nad hlukem mnoha hlasů a udeřil jí do uší jasně jako umíráček. „Jsem člověk, který musí rozhodovat o věcech, jako je tahle. Tvou žádost zamítám.“
Abby křičela zoufalstvím. Nenechal ji ani, aby mu svou kost ukázala.
„Ale je to závazek!“ volala. „Čestný dluh!“
„Teď ovšem splatit nejde.“
Abby hystericky vřískala. Čarodějnice ji táhla z místnosti. Abby se jí vyškubla a sama utekla. Klopýtala dolů po schodech, přes slzy neviděla na cestu.
Pod schody se zhroutila na zem a bezmocně se rozvzlykala. Nepomůže jí. Nepomůže bezbrannému dítěti. Její dcera zemře.

Abby ucítila na rameni cizí ruku. Přitáhly si ji něžné ženské ruce. Abby jí složila hlavu do klína a jemné prsty ji začaly vískat ve vlasech. Zezadu se jí dotkla další ruka a Abby pocítila kouzelnou úlevu.
„Zabíjí mi dceru,“ křičela. „Nenávidím ho.“
„To je v pořádku, Abigail,“ ozval se shora hlas. „Z takové bolesti se musíš vyplakat.“
Abby si otřela oči, ale slzy jí tekly dál. Vedle ní seděla na prvním schodu čarodějnice.
Abby zvedla oči k ženě, která se o ni tak starala. Byla to sama Matka Zpovědnice. Abby bylo jedno, co s ní udělá. Co na tom záleží, na čem teď vlastně vůbec záleží?
„Je to zrůda,“ vzlykala. „To jméno mu sedí. Je Vichr smrti. Ale teď nezabíjí nepřítele, ale mé dítě.“
„Chápu, jak se cítíš, Abigail,“ řekla Matka Zpovědnice, „ale mýlíš se.“
„Jak můžete říct něco takového?! Moje dceruška ještě ani nezačala žít a on ji zabije! Můj manžel zemře. I můj otec, ale ten už má život za sebou. Mé dítě ne!“
Začala znovu hystericky vřískat a Matka Zpovědnice si ji opět přitáhla do náruče. Ale Abby nechtěla útěchu.
„Máte jenom jedno dítě?“ zeptala se čarodějnice.
Abby mezi vzlyky přikývla. „Měla jsem ještě chlapečka, ale umřel při porodu. Porodní bába řekla, že už další mít nebudu. Janička je moje jediná.“ Zacloumal jí záchvat. „A on ji zabije. Jako zabil toho muže přede mnou. Ať mu dobří duchové na místě vezmou život!“
Čarodějnice se zamračila a shrnula Abby vlasy s čela. „Nerozumíte tomu. Vidíte jen část. Nemyslíte to vážně.“
Myslela. „Kdybyste měla –“
„Delora tě chápe,“ Matka Zpovědnice kývla k čarodějnici. „Má desetiletou dceru a chlapečka.“
Abby se na čarodějnici podívala. Delora se na ni soucitně usmála a po slovech Matky Zpovědnice přikývla.
„I já mám dceru,“ řekla Matka Zpovědnice. „Je jí dvanáct. Obě chápeme tvou bolest. I První čaroděj tě chápe.“
Abby zaťala pěsti. „Nechápe! Je sotva víc než kluk a chce mi zabít dítě! Je Vichr smrti a nic jiného ho nezajímá, jen zabíjet lidi!“
Matka Zpovědnice ukázala vedle sebe na schod. „Abigail, posaď se tady vedle mě. Povím ti něco o tom muži nahoře.“
Abby se, stále v slzách, zvedla a sklouzla na schod. Matka Zpovědnice byla o nějakých dvanáct čtrnáct let starší a měla milé pomněnkové oči. Husté vlasy jí padaly až k pasu. Příjemně se usmívala. Nikdy neviděla ve Zpovědnici ženu, ale teď měla přesně takový dojem. Nebála se jí jako dřív. Nic horšího už jí stejně nikdo udělat nemůže.
„Zamlada jsem se občas o Zeddika starala, to byl ještě dítě.“ Matka Zpovědnice se zahleděla do vzpomínek. „Naplácala jsem mu, když něco provedl a pak jsem ho tahala za ucho, když na hodině nevydržel sedět. Byl ztělesněná neplecha, ne ze zlého úmyslu, ale ze zvědavosti. Vyrostl z něj pěkný mužský.
Když začala válka s D’Harou, čaroděj Zorander nám nechtěl pomáhat. Nechtěl bojovat a ubližovat lidem. Ale když Panis Rahl, jejich vůdce, začal naše lidi zabíjet kouzly, Zedd pochopil, že jediný způsob, jak zachránit další životy, je boj.
Zeddicus Zu’l Zorander ti může připadat mladý, stejně jako mnohým z nás, ale je zvláštní případ, protože oba jeho rodiče byli čarodějové. Zedd byl geniální už jako dítě. Ani ostatní čarodějové, včetně jeho učitelů, přesně nechápou, jak může rozluštit záhady ve starých knihách nebo jak dokáže shromáždit tolik energie, ale víme, že má srdce. Používá srdce stejně jako hlavu. Díky tomu všemu a pro daleko víc ho jmenovali Prvním čarodějem.“

„Ano," uryla Abby, „jako Vichr smrti je geniální."
Matka Zpovědnice se koutkem úst usmála. Poklepala si na srdce. „Mezi námi, ti, kdo ho opravdu znají, mu říkají vtipálek. To jméno si opravdu zaslouží. Vichr smrti mu říkáme jen kvůli ostatním, aby se ho nepřátelé báli. I na naší straně tomu ale leckdo věří. Možná víš, jak se lidé někdy nerozumně bojí nadaných, když byla tvoje matka také čarodějnice."
„Ale někdy," řekla Abby, „jsou nadaní opravdové zrůdy a na životě jim vůbec nezáleží."
Matka Zpovědnice se podívala Abby do očí a pak zvedla prst. „Důvěrně ti o Zeddikovi Zu'1 Zoranderovi něco povím. Jestli to řekneš dál, nikdy ti neodpustím, že jsi zklamala moji důvěru."
„Neřeknu, ale nechápu…"
„Poslouchej."
Abby mlčela a Matka Zpovědnice mohla začít. „Zedd si vzal za ženu Erilyn. Byla to krasavice. Všichni jsme ji měli moc rádi, ale on nejvíc. Měli spolu dceru."
Abby nedokázala přemoci zvědavost. „Kolik jí je?"
„Asi jako té vaší," odpověděla Delora.
Abby polkla. „Aha."
„Když se stal Zedd Prvním čarodějem, vypadalo to špatně. Panis Rahl vyvolal stínové lidi."
„Jsem z Coneyova brodu. Nic jsem o tom neslyšela."
„Válka už byla tak dost zlá, ale Panis Rahl naučil své černokněžníky vyvolávat stínové lidi." Matka Zpovědnice si povzdychla, že musí zase vyprávět tak hrozný příběh. „Říká se jim tak, protože jsou to opravdu jen stíny. Nemají jasný tvar ani podobu. Nežijí, jsou stvořeni z kouzel. Zbraně jim neublíží o nic víc než kouři.
Před stíny se neschováš. Letí přes pole i přes lesy, dokud tě nenajdou.
Když se někoho dotknou, po celém těle mu naskočí puchýře a kůže začne praskat. Oběť umírá v hrozných bolestech. Koho se dotkne stín, toho nevyléčí ani kouzlo.
Když nepřítel útočil, černokněžníci posílali stíny před vojskem. Zpočátku tak vyhubili celé pluky našich statečných mladých vojáků. Vzdali jsme se naděje. Byla to nejtemnější doba."
„A čaroděj Zorander je dokázal zastavit?" zeptala se Abby.
Matka Zpovědnice přikývla. „Prostudoval to kouzlo a pak vyčaroval válečné rohy. Jejich kouzlo rozmetalo stíny jako vítr rozežene kouř. Magie rohů dokonce našla po stopě kouzla černokněžníka, který stíny poslal, a zabila ho. Přesto rohy nejsou bez chyby a Zedd je musí stále upravovat, protože nepřítel neustále pozměňuje svá zaklínadla.
Panis Rahl vyvolal i jiná kouzla: horečky, hladomory, mlhy, které člověka oslepí, nejrůznější hrůzy. Zedd pracoval ve dne v noci a všechny je zahnal. Když přestala působit Rahlova kouzla, naši vojáci mohli s nepřítelem bojovat za rovných podmínek. Díky čaroději Zoranderovi se zvrátil průběh války."
„To je dobře, ale –"
Matka Zpovědnice znovu zvedla prst a umlčela ji. Abby se zarazila a starší žena pokračovala ve vyprávění.
„Panis Rahl se rozzuřil. Zkusil Zedda zabít, ale nepovedlo se mu to, tak poslal čtyřku zabít Erilyn."
„Čtyřku? Co to je čtyřka?"
„Čtyřka," vysvětlila čarodějnice, „je čtveřice speciálně cvičených vrahů pod ochranou kouzla. Tyhle očaroval Panis Rahl. Nemají oběť jen zabít, ale co nejbrutálněji umučit."
Abby ztěžka polkla. „A zabili ji?"
Matka Zpovědnice se k ní naklonila. „Něco horšího. Nechali ji ležet se zlámanýma rukama a nohama, aby ji našel naživu."
„Naživu?" špitla Abby. „Proč ji nechali žít, když ji měli zabít?"
„Aby ji Zedd našel, polámanou, zakrvácenou a ve strašných bolestech. Dokázala jen s láskou zašeptat jeho jméno." Matka Zpovědnice se naklonila ještě blíž. Abby cítila na tváři její dech. „Když ji zkusil vyléčit magií, spustil červí kouzlo."
Abby zamrkala. „Červí kouzlo…?"
„Žádný čaroděj by ho nenašel." Matka Zpovědnice ohnula prsty a u břicha naznačila trhání. „Kouzlo jí rozřezalo vnitřnosti. Protože ji chtěl vyléčit magií, zemřela mu s hrozným křikem v náručí a on nemohl nic dělat."
Abby si sáhla na břicho a málem tu hroznou ránu ucítila. „To je strašné."
Pomněnkový pohled Matky zpovědnice ztvrdl. „Čtyřka vzala i jejich dceru. Viděla všechno, co udělali její matce."
Abby ucítila, jak se jí do očí zase hrnou slzy. „Udělali to samé i jeho holčičce?"
„Ne," zavrtěla hlavou Matka Zpovědnice. „Odvedli ji s sebou."
„Takže je naživu? Je nějaká naděje?"
Matka Zpovědnice si se šustěním hedvábné řízy odsedla, opřela se o mramorové zábradlí a složila ruce do klína. „Zedd vyrazil za čtyřkou. Našel je, ale jeho dcerku už si vzal někdo jiný a ten ji předal dál, až se stopa ztratila úplně."
Abby se podívala na čarodějnici a pak na Matku Zpovědnici. „Co udělal čaroděj Zorander s těmi čtyřmi?"
„Totéž, co bych udělala i já." Z Matky Zpovědnice sálal ledový vztek. „Litovali, že se vůbec narodili. A litovali toho hodně dlouho."

Abby ucukla. „Chápu.“
Matku Zpovědnici vyprávění tak rozrušilo, že musela pokračovat čarodějnice. „Když si tu povídáme, čaroděj Zorander udržuje kouzlo, jemuž nikdo z nás nerozumí. Tím kouzlem vězní Panise Rahla v jeho paláci v D’Hare. Kouzla, která na nás Rahl vyšle, nejsou tak silná, a naši vojáci mohou zahnat jeho muže až za hranici.
Ale Panis Rahl k smrti nenávidí muže, který mu překazil invazi do Středozemí. Stěží uplyne týden, aniž by se ho pokusil nějak zbavit života. Posílá na něj zlé a nebezpečné lidi všeho druhu. Dokonce Mord–Sith.“
Abby přestala dýchat. Tohle slovo už slyšela. „Co je Mord–Sith?“
Čarodějnice si přičísla lesklé černé vlasy a nasadila nenávistný výraz. „Mord–Sith jsou ženy, které jako odznak profese nosí oblek z rudé kůže a dlouhý cop. Jsou cvičené v mučení a zabíjení nadaných. Když proti nim chce nadaný použít magii, Mord–Sith kouzlo vstřebá a obrátí proti němu. Není proti nim obrany.“
„Ale člověk tak silný jako čaroděj Zorander přece –“
„Ani on se neubrání, když proti Mord–Sith užije magii,“ řekla Matka Zpovědnice. „Mord–Sith porazíš běžnými zbraněmi, ale magií ne. Působí na ně jen kouzla Zpovědnic. Já zabila dvě.
Kvůli tomu, že je jejich výcvik velice surový, jsou odedávna postaveny mimo zákon, ale v D’Hare dodnes berou mladé ženy a dělají z nich Mord–Sith. D’Hara je daleko a halí ji tajemství. Moc o ní nevíme, jen to, co jsme se dozvěděli proti své vůli.
Mord–Sith už zajaly několik našich kouzelníků a čarodějek. V zajetí ztratí vůli utéct nebo se zabít. Než zemřou, řeknou všechno, co vědí. Panis Rahl zná naše plány.
My jsme zase získali několik d’haranských představitelů a díky Zpovědnicím víme, kolik bylo prozrazeno. Čas pracuje proti nám.“
Abby si otřela dlaně o stehna. „Ale ten muž, co zemřel, než jsem šla za Prvním čarodějem, přece nebyl vrah. Jeho společníci mohli odejít.“
„Ne, nebyl to vrah.“ Matka Zpovědnice sepjala ruce. „Myslím, že Panis Rahl ví, jaké kouzlo čaroděj Zorander objevil a že s jeho pomocí může D’Haru zničit. Panis Rahl se zoufale snaží Zorandera zbavit.“
Z pomněnkových očí Matky Zpovědnice zářila nezvyklá inteligence. Abby uhnula pohledem a začala se věnovat povolené niti na loktuši. „Stejně nechápu, jak to souvisí s pomocí mému dítěti. Přece má také dceru. Copak ji nechce zpátky? Neudělá cokoli, aby se mu bezpečně vrátila?“
Matka Zpovědnice sklonila hlavu a otřela si čelo, jako by se chtěla zbavit bolesti.
„Ten, kdo šel před tebou, byl posel. Jeho vzkaz prošel mnoha rukama, aby nešla vysledovat stopa.“
Abby cítila, jak jí na rukou naskakuje husí kůže. „Co to bylo za vzkaz?“
„Pramínek vlasů Zeddovy dcery. Panis Rahl nabídl Zeddovi výměnou život jeho dítěte za jeho vlastní.“
Abby přitiskla uzlík k tělu. „To nechtěl zachránit život své dcery?“
„Za jakou cenu?“ zašeptala Matka Zpovědnice. „Za cenu životů všech, kdo bez jeho pomoci zemřou? Něco tak sobeckého nemohl udělat, ani aby zachránil život člověka, kterého miluje nade všechno na světě. Než odmítl pomoc tvé dceři, nepřistoupil na nabídku nepřítele a odsoudil tak své dítě k smrti.“
Abby chápala, že se její naděje zase rozpadají. Při myšlence na to, v jaké hrůze a bolesti Jana žije, se jí udělalo špatně. Po tvářích se jí rozběhly slzy.
„Ale já nechci, aby kvůli ní obětoval všechny ostatní.“
Čarodějnice jí položila ruku na rameno. „Je přesvědčen, že když zachrání tvé lidi, D’Haranci utečou a nakonec to bude stát ještě víc životů.“
Abby se zoufale upnula k poslední naději.
„Ale já mám kost.“
Čarodějnice vzdychla. „Abigail, polovina lidí, kteří sem přijdou, má nějakou kost. Obchodníci je přesvědčí, že jsou pravé. Zoufalí lidé jako vy si je od nich koupí.“
„Většina jde za čarodějem, aby je nějak zbavil života s magií,“ doplnila Matka Zpovědnice. „Kouzel se bojí spousta lidí, ale obávám se, že po tom, co s magií provádí D’Hara, se jich chtějí zbavit jednou provždy. Je v tom ironie, že právě proto kupují kosti, a dvojitá ironie, že kupují falešné kosti v dobré víře, že jsou kouzelné, aby se kouzel zbavili.“
Abby zamrkala. „Ale já si nic nekoupila. Mám pravou dlužní kost. O tom závazku mi řekla matka na smrtelné posteli. Řekla, že ten dluh váže samotného čaroděje Zorandera.“
Čarodějnice se nevěřícně ušklíbla. „Abigail, skutečné dluhy jako tenhle jsou velice vzácné. Možná měla jen kost a vy jste si domyslela…“
Abby rozvázala loktuši, aby se čarodějnice mohla podívat. Čarodějka ztichla. Do uzlíku se podívala i Matka Zpovědnice.
„Vím, co mi matka řekla,“ trvala na svém Abby. „Pověděla mi, že když vzniknou pochybnosti, má si ji prověřit. Pozná, že je to pravá dlužní kost, protože na něj závazek přešel z otce.“
Čarodějnice přejela rukou korálky u krku. „Může ji prověřit. Pokud je opravdová, pozná to. Ale i když to je opravdu čestný dluh, nemusí ho splácet hned.“
Abby se k čarodějnici útočně naklonila. „Matka mi řekla, že je to čestný dluh a že se musí splatit. Prosím vás, Deloro, vy se v tom vyznáte. Když jsem byla u něj, šla mi hlava kolem ze všech těch lidí. Nenapadlo mě dát mu tu kost, ať ji prověří.“ Otočila se a chytila Matku Zpovědnici za rukáv. „Pomůžete

mi, prosím? Řeknete mu, co mám, ať to prověří?“
Matka Zpovědnice se zamyslela. Nakonec řekla: „Jedná se tu o kouzelný závazek. Nemůžeme ho brát na lehkou váhu. Promluvím s čarodějem Zoranderem a dojednám ti soukromou audienci.“
Abby stiskla víčka, ale zpod nich dál prýštily slzy. „Děkuji.“ Schovala tvář do dlaní a s novou nadějí se rozplakala štěstím.
Matka Zpovědnice jí položila ruce na ramena. „Zkusím to. Může mě odmítnout.“
Čarodějnice se nevesele zasmála. „To těžko. Taky se přimluvím. Ale Abigail, neznamená to, že vám pomůže, kost nekost.“
Abby si utřela tvář. „Rozumím. Děkuji vám oběma. Děkuji, že mě chápete.“
Čarodějnice otřela Abby palcem slzu z brady. „Říká se, že dcera čarodějnice je dcerou všech čarodějnic.“
Matka Zpovědnice vstala a upravila si bílou řízu. „Deloro, možná bys měla Abigail vzít do nocležny pro poutnice. Musí si odpočinout. Máš peníze, mé dítě?“
„Ano, paní.“
„Dobrá. Delora tě vezme do noclehárny. Těsně před východem slunce buď u Tvrze. Počkáme tu na tebe a řekneme ti, jak to dopadlo u Zedda.“
„Budu se modlit k dobrým duchům, aby mě čaroděj Zorander přijal a pomohl mé dceři.“ Abby se najednou zastyděla. „A pomodlím se i za jeho dceru.“
Matka Zpovědnice ji pohladila po tváři. „Modli se za nás za všechny, mé dítě. Modli se, ať čaroděj Zorander spustí kouzlo včas, než bude pro všechny děti ve Středozemí pozdě. Pro malé i pro velké.“

Cestou do města odváděla Delora řeč od obav a nadějí, které Abby vkládala do magie. Rozhovor s čarodějnicí jí trochu připomínal hovory s matkou. Čarodějky se před nenadanými vyhýbaly řečem o magii, byť hovořily s vlastní dcerou. Abby měla dojem, že je jim to stejně trapné, jako když se jí Jana zeptala, jak se dostane miminko mamince do bříška.
Přestože se připozdívalo, ulice byly plné lidí. Odevšad dolétaly Abby k uším zprávy z války. Na jednom nároží hlouček žen oplakával své muže, o nichž už nedostaly několik měsíců zprávy.
Delora provedla Abby tržištěm a donutila ji koupit si bochánek chleba plněný masem a olivami. Abby ve skutečnosti neměla hlad, ale musela čarodějnici slíbit, že se nají. Nechtěla dělat problémy.
Noclehárna byla vmáčknutá mezi domky v postranní uličce. Hluk z trhu se nesl přes ulice a dvory jako zpěv červenky hustým lesem. Abby nechápala, jak mohou lidé žít tak blízko u sebe jen s výhledem na další domy. Také si nedokázala představit, jak v tom cizím hluku usne. Od chvíle, kdy odešla z domova, nedokázala spát ani za dokonalého ticha v přírodě.
Čarodějnice jí popřála dobrou noc a svěřila ji péči mrzoutské a zamlklé bytné. Žena od ní vzala stříbrňák, odvedla ji dlouhou chodbou do pokojíčku a odešla. Abby se posadila na kraj postele, uždibovala z bochánku a ve světle jediné lampy na polici u pelesti si prohlížela svůj pokoj. Maso zapečené v těstu bylo vláknité a tuhé, ale se solí a česnekem chutné.
Pokojík neměl okno a tudíž byl tišší, než Abby čekala. Na dveřích chyběla závora, bytná ale zavrčela, ať se nebojí, že do domu muži nesmí. Abby odložila chleba a v umyvadle na stolku si opláchla obličej. Překvapilo ji, jak moc vodu zašpinila.
Zatáhla knot lampy na co nejmenší plamen; v cizím prostředí nerada spala potmě. Uložila se do postele, upřela oči na strop s vlhkými mapami a začala se vroucně modlit k dobrým duchům, ač věděla, že její prosbu jistě oslyší. Zavřela oči a pomodlila se i za dceru čaroděje Zorandera. Při modlení jí hrůza rvala vnitřnosti za syrova.
Nevěděla, jak dlouho čekala na spánek, na příchod rána, když se dveře s vrznutím otevřely. Na protější stěně se natáhl stín.
Abby ztuhla, oči vytřeštěné, bez dechu, a jen sledovala, jak se k lůžku šourá shrbená postava. Nebyla to majitelka. Ta by byla vyšší. Abby sevřela hrubou přikrývku, aby ji v případě nutnosti hodila po vetřelci a zkusila proklouznout ven.
„Nelekej se, děvenko. Zašla jsem se jenom poptat, jak jsi pochodila ve Tvrzi.“
Abby vydechla a posadila se. „Mariško?“ Byla to ona, stařena, s níž celý den čekala u Tvrze. „Vyděsila jste mě k smrti!“
Když si prohlížela Abbyinu tvář, ve světle lampy se jí divoce leskly oči. „O sebe se přece bát nemusíš.“
„Co tím chcete říct?“
Mariška se usmála. Nebyl to příjemný úsměv. „Dosáhla jsi svýho?“
„Mluvila jsem s Prvním čarodějem, jestli vás zajímá tohle.“
„A co ti pověděl, děvenko?“
Abby spustila nohy na podlahu. „To je moje věc.“
Stařena roztáhla koutky ještě dál. „Ne ne, drahoušku, je to naše věc.“
„Co tím myslíte?“
„Odpověz mi na otázku. Nezbývá ti moc času. Ani tvé rodině už ho moc nezbývá.“
Abby vyskočila. „Jak víte –“

Stařena ji chytila za zápěstí a kroutila jím, dokud se Abby zase neposadila. „Co řekl První čaroděj?“
„Řekl, že mi nemůže pomoci. Prosím vás, to bolí. Pusťte mě.“
„Ale to je zlé, děvenko. Hlavně pro tvou Janičku.“
„Jak… jak jste se o ní dozvěděla? Nikdy jsem –“
„Takže čaroděj Zorander tvoje přání nesplní. Smutná zpráva.“ Stařena mlaskla. „Chudáček malá Janička. Varovali jsme tě. Cenu znáš.“
Pustila Abby a obrátila se k odchodu. Abby propadla panice.
„Ne! Prosím vás! Mám za ním přijít zítra za svítání.“
Mariška se otočila přes rameno. „Pročpak? Proč by tě k sobě pouštěl podruhý, když tě jednou odmítnul? Lhaním svý dcerunce víc času nekoupíš. Vůbec nic jí nekoupíš.“
„Je to pravda. Přísahám při duši své matky. Mluvila jsem s tou čarodějnicí, co nás vedla dovnitř. I s Matkou Zpovědnicí, potom, co mě čaroděj Zorander odmítl. Přesvědčí ho, aby mi poskytl soukromou audienci.“
Stařena stáhla obočí. „Proč by to dělaly?“
Abby ukázala na uzlík na konci postele. „Ukázala jsem jim, co jsem přinesla.“
Mariška jedním prstem odhrnula cíp loktuše. Chvíli se dívala a pak se naklonila k Abby.
„A čaroděj Zorander to ještě neviděl?“
„Neviděl. Na zítra mi domluví audienci. Určitě. Zítra mě přijme.“
Mariška vytáhla z masivní šerpy nůž. Pomalu jím mávala Abby před obličejem. „Už nás unavuje na tebe pořád čekat.“
Abby si olízla rty. „Ale já –“
„Zítra odjíždím do Coneyova brodu. Podívat se na tvou vyděšenou Janinku.“ Chytila Abby zezadu za vlasy a držela jí hlavu prsty jako dubové kořeny. „Když ho přivedeš za mnou, dostaneš holku, jak jsme ti slíbili.“
Abby nemohla kývnout. „Přivedu. Přísahám. Přesvědčím ho. Váže ho dluh.“
Mariška dala nůž tak blízko Abbyinu oku, že jí špičkou čechrala řasy. Abby se bála mrknout.
„Když přijdeš pozdě, vypíchnu tvý holce oko. Skrz. Druhý jí nechám, aby viděla, jak jejímu tatíkovi vyříznu srdce z těla, ať ví, jak to bolí, než se dám do ní. Chápeš, děvenko?“
Abby se nezmohla na víc než na uplakané zasténání.
„Hodná holčička,“ zašeptala baba z takové blízkosti, že Abby ovanul ostrý pach párku, který měla k večeři. „Uděláš jedinej maličkatej podraz a všichni zhebnou.“
„Neudělám. Pospíším si. Přivedu ho.“
Mariška políbila Abby na čelo. „Jseš dobrá matka.“ Pustila ji. „Jana tě miluje. Volá tě dnem i nocí.“
Když Mariška zavřela, Abby se stočila do klubíčka a bezmocně plakala do zaťatých pěstí.
* * *
Když šly po širokém ochozu, Delora se k Abby naklonila a zeptala se: „Určitě jste v pořádku, Abigail?“
Vítr jí hnal vlasy do očí. Abby je přičísla a podívala se do údolí, kde se ze tmy vynořovalo město. Právě odříkala tichou modlitbičku k duchu své matky.
„Ano. Jenom jsem měla těžkou noc. Špatně jsem spala.“
Z druhé strany se k ní přitiskla Matka Zpovědnice. „To je přirozené. Nakonec souhlasil, že tě přijme. Vzmuž se. Je opravdu dobrý člověk.“
„Děkuji vám,“ špitla zahanbeně Abby. „Oběma vám děkuji za pomoc.“
Když šly kolem, všichni, kdo čekali u hradeb – kouzelníci, čarodějnice, důstojníci – na chvíli ztichli a poklonili se Matce Zpovědnici. Z lidí, které Abby už znala ze včerejška, tu byl čaroděj Tomáš. Něco si pro sebe drmolil a nervózně listoval v hrsti papírů, pokrytých magickými symboly, jak Abby poznala. Na konci valu došly ke zdi kulaté vížky. Nad zakulacenými dveřmi přečnívala nízká střecha, čarodějnice na dveře zaklepala a aniž by čekala na vyzvání, vstoupila. Všimla si, že Abby tázavě povytáhla obočí.
„Málokdy slyší klepání,“ vysvětlila potichu.
Kamenná komnata byla malá, ale útulná. Kulaté okénko napravo shlíželo na město, druhé naproti odhalovalo vznosné hradby Tvrze, ozářené prvními paprsky úsvitu. Teplé světlo zajišťovaly svíčky na složitém železném svícnu.
Čaroděj Zorander byl pohroužen do studia knihy, položené na stole, podpíral si hlavu rukama a nepoddajné hnědé kučery mu padaly do tváře. Trojice žen se zastavila.
„Čaroději Zorandere,“ ohlásila čarodějnice, „přivádíme ti Abigail, dceru Helsy.“
„Ticho, ženská,“ zavrčel čaroděj, aniž by vzhlédl od knihy. „Slyšel jsem vás klepat, jako ostatně vždycky.“
„Neobouvejte se do mě, Zeddiku Zu’l Zorandere,“ odsekla Delora.
Čaroděj ji nadále ignoroval a pohroužen do knihy si mnul oholenou bradu. „Vítej, Abigail.“
Abby zašátrala po loktuši. Pak se ale vzpamatovala a udělala pukrle. „Děkuji za přijetí, pane čaroději. Nutně potřebuji vaši pomoc. Jak už jsem vám řekla, v sázce jsou životy nevinných dětí.“
Čaroděj Zorander konečně zvedl oči. Dlouho si ji prohlížel a pak se napřímil. „Kde je ta hranice?“
Abby se podívala na čarodějnici z jedné strany a na Matku zpovědnici z druhé. Ani jedna nezareagovala.
„Promiňte, pane čaroději. Jaká hranice?“
Kouzelník stáhl obočí. „Připisuješ větší cenu životu v mladším věku. Chci znát hranici, za kterou už

život ztrácí hodnotu. Kde leží?“
„Ale dítě –“
Zarazil ji zdviženým prstem. „Nesnaž se mi hrát na city povídáním o dětech, jako by hodnota života závisela na stáří. Kdy už za tolik nestojí? Kde je ta hranice? V jakém věku? Kdo to rozhoduje? Každý život má cenu. Mrtví jsou mrtví v jakémkoli věku. Nemysli si, že zapomenu na rozum, když mi budeš chladně a vypočítavě hrát na city jako nějaký slizký politik tváří v tvář davu.“
Abby z té výstrahy ztratila řeč. Čaroděj se otočil k Matce Zpovědnici.
„Když jsme u byrokratů, co na to řekla rada?“
Matka Zpovědnice spráskla ruce a vzdychla. „Vyřídila jsem jim, co jste vzkázal. Krátce řečeno, nezajímalo je to. Chtějí to mít za sebou.“
Nespokojeně zavrčel. „Tak za sebou.“ Obrátil se na Abby. „Zdá se, že radě jsou životy dětí lhostejné, když jsou to děti z D’Hary.“ Promnul si rukou oči. „Neříkám, že jejich důvody nechápu, nebo s nimi nesouhlasím, ale dobří duchové, oni to dělat nebudou. Budu to já.“
„Chápu, Zedde,“ zabručela Matka Zpovědnice.
Zase si všiml Abby. Prohlížel si ji, jako by o něčem přemýšlel.
Byla z toho nervózní. Natáhl k ní ruku a ukázal na loktuši. „Tak se na to podíváme.“
Abby popošla ke stolu a zalovila v uzlíku.
„Když nechcete prostě pomoci nevinným lidem, možná vám tohle řekne víc.“
Vytáhla z plátna matčinu lebku a položila ji kouzelníkovi do dlaně. „Je to dlužní kost. Žádám okamžité proplacení.“
Čaroděj vytáhl jedno obočí. „Většinou se nosí jen kousek kosti, děvče.“
Abby zrudla a vykoktala: „To jsem nevěděla. Chtěla jsem si být jistá, že jí bude dost na zkoušku… že mi určitě uvěříte.“
Zlehka pohladil lebku po temeni. „Stačí kousek menší než zrnko písku.“ Díval se Abby do očí. „To ti matka neřekla?“
Abby zavrtěla hlavou. „Říkala jen, že váže dluh, který jste zdědil po otci. Řekla, že když věřitel chce, dluh se musí splatit.“
„To je pravda,“ zašeptal.
Za hovoru přejížděl po lebce rukou tam a zpět. Kost byla zašlá a špinavá od hlíny, z níž ji Abby vykopala, ani trochu bělostná, jak si ji předtím představovala. Vyhrabávat kosti vlastní matky bylo strašné, ale druhá možnost ji děsila ještě víc.
Lebka začala v čarodějových rukou měkce jantarově světélkovat. Abby málem zapomněla dýchat, když vzduch začal bzučet, jako by sami duchové kouzelníkovi něco šeptali. Čarodějnice si hrála s korálky na výstřihu. Matka Zpovědnice se kousala do spodního rtu. Abby se modlila.
Čaroděj Zorander položil lebku na stůl a otočil se k nim zády. Jantarová záře pohasla.
Když dlouho nic neříkal, Abby prolomila tíživé ticho. „Tak co? Jste spokojen? Je to opravdu dlužní kost?“
„Ano, ano,“ odpověděl tiše, aniž by se k nim otočil. „Je to pravá dlužní kost, magické pouto, které působí, dokud nebude dluh splacen.“
Abby nervózně žmoulala roztřepaný lem loktuše. „Říkala jsem vám to. Matka by mi nelhala. Řekla mi, že když nebude dluh splacen za života, přechází na její kosti.“
Čaroděj se k ní pomalu otočil. „A řekla ti něco o vzniku toho dluhu?“
„Ne.“ Nejistě se podívala po Deloře a teprve pak pokračovala: „Čarodějnice mají mnohá tajemství a prozrazují je, jen když se jim to hodí.“
Kouzelník se letmo usmál a souhlasně zabručel.
„Řekla mi jenom, že ji dluh vázal s vaším otcem a že přechází na potomky.“
„Tvá matka nelhala. Ale to neznamená, že se musí splácet hned.“
„Je to čestný dluh vázaný v kosti!“ Abby hnalo zoufalství a strach. „Chci ho splatit! Musíte ho vyrovnat!“
Čarodějnice i Matka Zpovědnice nevěděly kam s očima, nervózní, že nějaká žena, dokonce nenadána, křičí na samotného Prvního čaroděje. Abby najednou napadlo, jestli do ní za takovou drzost neuhodí blesk. Ale když jí nepomůže, bude to jedno.
Matka Zpovědnice se pokusila odvést řeč jinam otázkou:
„Zedde, dozvěděl ses z té lebky něco o vzniku dluhu?“
„Dozvěděl. Můj otec mi také kdysi pověděl o jednom dluhu. Zjistil jsem, že je to on, a že tato žena představuje jeho druhou stranu.“
„A jak tedy vznikl?“ zeptala se čarodějnice.
Rozhodil rukama. „Už jsem zapomněl. Poslední dobou se mi to stává čím dál častěji. Promiňte.“
Delora se ušklíbla. „A to jsou u vás čarodějnice tajnůstkářky.“
Čaroděj Zorander se na ni chvíli díval a pak oslovil Matku Zpovědnici: „Rada to chce spustit, že?“
Úskočně se usmál. „Tak budiž po jejím.“
Matka Zpovědnice zvedla hlavu. „Zedde… jsi si tím jist?“
„Čím?“ skočila jim do řeči Abby. „Zaplatíte mi ten dluh nebo ne?“
Čaroděj pokrčil rameny. „Chceš to hned.“ Zvedl se stolu knížku a strčil si ji do kapsy. „Mám se snad

hádat?“
„Dobrotiví duchové,“ zašeptala Matka Zpovědnice. „Zedde, jenom kvůli radě přece –“
„Jsem pouhý čaroděj,“ odsekl Zorander, „a slouží m potřebám a rozmarům lidu.“
„Ale když tam pojedeš, vystavíš se zbytečnému nebezpečí.“
„Musím na hranici, jinak bych zničil i naše území. Klidně můžu ten požár založit v Coneyově brodu.“
Bez sebe úlevou, Abby další rozhovor ani neposlouchala. „Děkuji vám, pane čaroději. Děkuji vám.“
Obešel stůl a překvapivě silně ji vyzáblými prsty chytil za rameno.
„Nás dva váže závazek kostí. Naše životy se zkřížily.“ Už se zase usmíval, smutně a upřímně. Pevným stiskem ji uchopil za zápěstí na náramku a vložil jí do dlaní matčinu lebku. „Abby, prosím, budeme si tykat.“
Se slzami na krajíčku přikývla. „Děkuji ti, Zedde.“
Venku, ve světle ranního slunce, je obklopil dav lidí. Dral se k nim čaroděj Tomáš a mával papíry.
„Zorandere! Prostudoval jsem ty vaše podklady. Musím s vámi mluvit.“
„Tak mluvte,“ utrousil První čaroděj, když ho míjel. Dav ho následoval.
„Je to šílenství.“
„Nikdy jsem netvrdil opak.“
Čaroděj Tomáš zachrastil papíry jako na dotvrzení svých slov. „Tohle nesmíte, Zorandere!“
„Rada rozhodla, že se to musí udělat. Válka musí skončit, dokud máme navrch a než Panis Rahl přijde s něčím novým, co nedokážeme zvládnout.“
„Ne, chtěl jsem říct, že jsem to prostudoval, a nejde to zvládnout. Nevíme, jakou mocí ti čarodějové vládli. Podíval jsem se do těch vašich podkladů. Už první zaklínání uvolní nesmírný žár.“
Zedd se zastavil a naklonil tvář k Tomášovi. Zvedl obočí, jako by ho to překvapilo. „Opravdu, Tomáši? Myslíte? Spustit kouzelné světlo, které natrhne předivo sféry života – to že způsobí nestabilitu v prvcích síťového pole?“
Vyrazil a Tomáš se za ním rozběhl. „Zorandere! Nedokážete to zvládnout! I kdyby se vám povedlo to vyvolat, čímž si vůbec nejsem jistý, prolomíte Milost. Zaklínání uvolní teplo. Ta trhlina ho bude sytit. Tu reakci neovládnete. Něco takového nikdo nedokáže!“
„Já ano,“ zabručel První čaroděj.
Tomáš nepříčetně zamával papíry. „Zorandere, ta vaše arogance nás všechny zabije! Jakmile jednou protrhnete hranici, rozdělí se a stráví veškerý život. Chci vidět tu knihu, v níž jste to kouzlo našel. Chci ji vidět na vlastní oči. Celou knihu, ne jenom kousky!“
První čaroděj se zastavil a zvedl prst. „Tomáši, kdyby ta kniha byla pro vás, byl byste Prvním čarodějem a měl byste přístup do jeho knihovny. Ale nejste a tedy nemáte.“
Tomáš zrudl. „Je to zoufalý hazard!“
Čaroděj Zorander mu zašermoval prstem před nosem. Papíry se starci vyškubly z ruky, vylétly ve větrném víru do výšky, vzplály a jejich popel odletěl.
„Tomáši, někdy nezbývá než zvolit zoufalé řešení. Jsem První čaroděj a udělám, co musím. Konec diskuse. Už nechci nic slyšet.“ Otočil se a chytil za rukáv jednoho důstojníka. „Vyhlašte kopiníkům poplach. Sežeňte co nejvíc jezdců. Vyrážíme do Pendisanského pořící.“
Voják se udeřil pěstí do prsou a odběhl. Jiný důstojník, daleko starší a zřejmě výše postavený, si odkašlal a spustil:
„Čaroději Zorandere, mohu znát váš plán?“
„Anargo je pravou rukou Panise Rahla,“ odpověděl čaroděj, „a spolu s ním k nám nosí smrt. Jednoduše řečeno, chystám se jim to vrátit.“
„S kopiníky v Pendisanském pořící?“
„Ano. Anargo čeká u Coneyova brodu. Generál Brainard tam míří od jihu, generál Sanderson od severu a Mardale od jihozápadu. Připojíme se k nim s kopiníky a všemi, koho seženeme.“
„Anargo není žádný hlupák. Nevíme, kolik má s sebou černokněžníků a nadaných, ale víme, čeho jsou schopní. Mnohokrát nám pěkně zatopili. Teď jsme jim konečně zasadili smrtelnou ránu.“ Velitel pečlivě volil slova. „Proč tam tedy čekají? Proč se prostě nevrátí do D’Hary?“
Zedd se opřel o stínek cimbuří a zadíval se na město v záři úsvitu.
„Anargo si rád hraje. Je to divadlo; chce nás přesvědčit, že utrpěl těžké ztráty. Pendisanské pořící je v horách jediný kraj, kde se vojsko může jakž takž pohybovat. Coneyův brod má dost místa na bitvu, ale ne dost na snadné manévrování nebo na obklíčení. Snaží se nás vlákat do pasti.“
Velitele to zřejmě nepřekvapilo. „Ale proč?“
Zedd se na něj podíval přes rameno. „Má za to, že nás v takové krajině porazí. Já si to nemyslím. Ví, že tam takovou hrozbu nemůžeme trpět a zná naše plány. Chce mě tam vylákat, zabít mě a skoncovat s hrozbou, kterou pro ně představuji.“
„Takže…“ přemýšlel nahlas velitel, „říkáte, že Anargovi to za ten risk stojí.“
Zedd se zahleděl na město pod Tvrzí. „Pokud se Anargo nepřepočítal, může u Coneyova brodu zvítězit. Až mě zabije, vypustí své nadané, zmasakruje celou naši armádu a srdce Středozemí, Aydindril, má jako na dlani.
Do prvního sněhu mě chce zabít, zlikvidovat naše vojska, zotročit obyvatelstvo a předat bič Panisi Rahlovi.“

Velitel stál jako opařený. „A vy se chcete zařídit podle jeho plánů a jet za ním?“
Zedd pokrčil rameny. „A co můžu dělat?“
„A máte alespoň představu, jak vás chce Anargo zabít, abychom se na to připravili? Nachystali protiopatření?“
„Obávám se, že ne.“ Rozmrzele máchl rukou, otočil se na Abby a změnil téma. „Kopiníci mají rychlé koně. Pojedeme s nimi. Brzy budeme u tebe doma, budeme tam včas, a pak se podíváme na ten dluh.“
Abby jen přikývla. Nedokázala slovy vyjádřit úlevu, že dosáhla svého, ani hanbu, že se jí vyplnily modlitby. Ale hlavně nedokázala vyslovit hrůzu, již cítila nad svým jednáním, protože znala d’haranské plány.
* * *
Kolem kusů vyschlých vnitřností, které jediné zbyly z Abbyiných výstavních dlouhosrstých prasat, poletovaly mouchy. Zmizeli i plemenní vepři, svatební dar od jejích rodičů.
Rodiče jí vybrali i manžela. Abby ho nikdy předtím neviděla. Pocházel z města Lynfordu, kde byli matka s otcem koupit prasata. Abby byla bez sebe zvědavostí, koho jí za muže vyberou. Doufala, že bude mít veselou povahu, aby do těžkého života vnesl trochu humoru.
Když Filipa uviděla poprvé, pomyslela si, že to musí být ten nejvážnější chlap na světě. Jeho mladá tvář vypadala, jako by se nikdy v životě neusmála. První noc po seznámení proplakala, že musí prožít život po boku tak vážného muže. Bála se, že jí je pro zbytek dní souzen strašný osud.
Časem poznala, že Filip dokáže vzít za práci a přitom se na svět dívat s úsměvem ve tváři. Jak se později dozvěděla, první den známosti se snažil být co nejsušší, aby si jeho nová rodina nemyslela, že je lehkomyslný a dceru si nezaslouží. Abby brzy poznala, že se na Filipa může spolehnout. Než se narodila Jana, zamilovala si ho.
Teď Filip, a s ním mnoho dalších, spoléhal na ni.
Abby uložila matčiny kosti zpátky do hrobu a pečlivě si otřela ruce. Ploty, které Filip v Janině společnosti tak často spravoval, byly pobořené. Všimla si, že stodole za domem scházejí dveře. Všechno, co mohli lidé nebo zvířata snést, bylo pryč.
Abby si nevzpomněla, kdy její dům naposled vypadal tak opuštěný.
Na tom nezáleží, řekla si. Nezáleží na tom, hlavně aby se jí vrátila Jana. Ploty se spraví. Prasata jdou koupit, nějak, jednou. Janu jí nic nenahradí.
„Abby,“ nadhodil Zedd uprostřed trosek jejího domu, „jak to, že tě neodvedli, když zajali tvého muže, dceru a všechny ostatní?“
Abby vkročila do vylomených dveří a napadlo ji, že domov jí nikdy nepřipadal tak malý. Než odešla do Aydindrilu a Tvrze čarodějů, větší dům nikdy neviděla. Filip se tu smál a plnil prostou světnici pohodou a hovorem. Na kamenný krb kreslil Janě uhlíkem zvířátka.
Abby ukázala prstem. „Pod těmihle dveřmi je sklípek. Tam jsem se schovala a vyslechla jejich rozhovor.“
Zedd přejel špičkou boty po otvoru, který sloužil jako klika poklopu od sklepa. „Odváděli ti manžela a dceru, a ty jsi zůstala dole? Když na tebe dcerka volala, neběžela jsi jí na pomoc?“
Abby zkusila najít hlas. „Věděla jsem, že když vylezu, dostanou i mne. Věděla jsem, že má rodina má šanci, jenom když počkám a pak půjdu pro pomoc. Matka mi vždycky říkala, že i čarodějnice je obyčejný hlupák, když se tak chová. Říkala, že si mám všechno napřed promyslet.“
„Moudrá rada.“ Zedd odložil děravou a zohýbanou naběračku. Zlehka jí položil ruku na rameno. „Muselo být těžké nechat dceru křičet a chovat se rozumně.“
Abby se nezmohla než na šepot. „Duchové vědí, jaká je to pravda.“ Ukázala ven oknem v boční stěně. „Tamhle, přes Coneyovu řeku, je město. Když tam šli zajmout lidi, vzali Filipa a Janu s sebou. Měli s sebou i další, které už zajali. Armáda se utábořila támhle v kopcích.“
Zedd stál u okna a díval se na nedaleké vrchy. „Doufám, že tahle válka už brzy skončí. Duchové, ať už je za námi.“
Abby měla na paměti, co jí Matka Zpovědnice kladla na srdce, a tak se čaroděje nikdy neptala na dceru nebo na zavražděnou manželku. Když cestou do Coneyova brodu mluvila o své lásce k Janě, musela mu vzpomínka na vlastní dceru v rukou surového nepřítele rvát srdce. Věděl, že ji obětoval za životy jiných.
Zedd otevřel dveře do ložnice. „A tady?“ zeptal se, když do místnosti strčil hlavu.
Abby se vytrhla ze zamyšlení. „To je ložnice. Vzadu jsou dveře na zahrádku a do stodoly.“
I když se o dceři nebo ženě nikdy nezmínil, vzpomínka na ně Abby užírala jako jarní řeka led.
Když Delora tiše vešla hlavními dveřmi, Zedd se vrátil do světnice. „Jak řekla Abigail, město za řekou je vyrabované,“ ohlásila. „Vypadá to, že všechny lidi odvedli.“
Zedd si přičísl vlnité vlasy. „Jak daleko je k řece?“
Abby ukázala z okna. Snášela se noc. „Hned támhle. Pět minut chůze.“
V údolí před soutokem s řekou Kern se říčka rozlévala do šířky, takže ji šlo snadno přebrodit. Most tu nestál; cesta se prostě na jednom břehu ztrácela ve vodě a na druhém z ní vycházela. I když byla řeka skoro čtvrt míle široká, nikde nebylo hloub než po kolena. Jenom při jarním tání byl tok někdy nebezpečný. Coneyův brod, vzdálený dvě míle, stál na pahorku a povodně Abbyinu farmu ani zbytek osady neohrožovaly.

Zedd chytil Deloru za loket. „Jeď zpátky a řekni všem, ať drží pozice. Jestli se něco zvrtne… no, jestli se něco zvrtne, musí se zaútočit. Anargovu legii musíme zničit, i kdybychom za nimi měli běžet až do D'Hary."
Deloru to nepotěšilo. „Než jsme odjeli, musela jsem slíbit Matce Zpovědnici, že tě nenecháme samotného. Mám dohlédnout, že budeš mít k ruce vždy nějakého nadaného."
I Abby slyšela rozkazy Matky Zpovědnice. Když po kamenném mostě opouštěli Tvrz, Matka Zpovědnice je z hradeb provázela pohledem. Pomohla, když se Abby bála, že je všechno ztraceno. Napadlo ji, jak asi Matka Zpovědnice dopadne.
Pak si uvědomila, že nemusí hádat. Věděla to.
Čaroděj na Delořino upozornění nehleděl. „Jakmile pomůžu Abby, pošlu ji taky zpátky. Až začnu čarovat, nechci mít nikoho v blízkosti."
Delora ho chytila za límec a přitáhla si ho. Zdálo se, že ho pořádně vypeskuje. Místo toho ho objala. „Prosím, Zedde," šeptala, „nechceme jiného Prvního čaroděje."
Zedd ji pohladil po černých vlasech. „Třeba Tomáše?" Ušklíbl se. „To vám neudělám."
Prach od kopyt Delořina koně už padal do tmy, když Zedd a Abby zamířili po svahu k řece. Abby ho vedla po pěšině mezi keříky a vysokou travou pod záminkou, že jsou tu méně nápadní než na silnici. Byla ráda, že se nehádal.
Očima těkala z jednoho stínu na druhý. Srdce jí bušilo. Škubla sebou, kdykoli praskla větvička.
Stalo se to přesně, jak se obávala, jak čekala.
Odnikud se vynořila postava v dlouhém plášti s kápí a odhodila Abby stranou. Zedd útočníka srazil do porostu, jen čepel dýky se blýskla. Přidřepl a položil Abby, která v trávě popadala dech, ruku na rameno.
„Zůstaň ležet," poručil jí šeptem.
Na prstech mu začalo hrát světlo. Sbíral magii. Přesně to po něm chtěli.
Slzy ji pálily v očích. Chytila ho za rukáv. „Zedde, nečaruj." Pro bolest v prsou mohla stěží mluvit. „Nečaruj –"
Postava se z křoví vrátila na pěšinu. Zedd mávl rukou. Noc ozářil horký blesk a narazil do postavy v kápi.
Místo aby útočník padl, Zedd vykřikl a sesypal se na zem. Ať už s nepřítelem zamýšlel cokoli, obrátilo se to proti němu a teď se svíjel v tak strašných bolestech, že nedokázal vstát ani promluvit. Proto chtěli, aby čaroval; chtěli ho dostat.
Postava nad čarodějem probodla Abby pohledem. „Tvá práce skončila. Běž."
Abby se rozběhla travou. Postava si stáhla kápi a odložila plášť. V polotmě Abby viděla dlouhý cop a uniformu z rudé kůže. Byla to jedna z žen, o nichž Abby nedávno slyšela, jedna z Mord–Sith, které posílají proti čarodějům.
Mord–Sith se spokojeně dívala, jak se jí čaroděj v křečích svíjí u nohou. „No vida. Vypadá to, že sám První čaroděj udělal pěknou botu."
Když se k němu s krvelačným úsměvem sehnula, pásky a švy na koženém oděvu zaskřípaly. „Mám celou noc na to, abys litoval, že jsi kdy vůbec zvedl prst proti nám. Mám ti ukázat, jak naše vojsko likviduje tvůj národ. Potom tě vezmu k lordu Rahlovi, co nařídil i popravu tvojí ženy, a ty ho pěkně poprosíš, abych tě už konečně dodělala." Nakopla ho. „Budeš prosit lorda Rahla o smrt a před očima ti bude umírat tvá dcera."
Zedd dokázal jen křičet hrůzou a bolestí.
Abby se po čtyřech plazila hlouběji do křoví. Protírala si oči, ale mnoho neviděla. Vyděsilo ji, co se děje s mužem, který jí pomáhal jen kvůli závazku k její matce. Tihle lidé ji naopak donutili ke spolupráci tím, že jí vzali dítě jako rukojmí.
Abby v křoví narazila na nůž, který Zedd vyrazil Mord–Sith z ruky při prvním střetu. Posloužil jako záminka a donutil ho k akci; pravou zbraní byla magie. Mord–Sith proti němu použila jeho vlastní kouzlo, ochromila ho, zajala a mučila.
Byla to dohodnutá cena. Abby se podřídila. Neměla jinou možnost.
Ale co za to zaplatí ostatní?
Jak může zachránit život své dcery za cenu tolika jiných? Vyroste z Jany jen otrokyně lidí, kteří jsou schopni takových hrůz? S matkou, která to dovolila? Jana se naučí klanět Panisi Rahlovi a jeho poskokům, podléhat zlu – nebo ještě hůř, podílet se na tyranii, nikdy nepoznat svobodu a cenu cti.
Pro Abby se konečně všechno definitivně zhroutilo.
Sebrala nůž. Zedd se svíjel na zemi, Mord–Sith se nad ním skláněla a dělala mu něco ošklivého. Než ztratila rozhodnost, vyrazila Abby zezadu k ženě.
Zvířata už zabíjela. Řekla si, že v tom není rozdíl. Tohle nebyl člověk, ale zvíře. Zvedla nůž.
Jedna ruka jí ucpala ústa, druhá ji chytila za zápěstí.
Abby se vzepřela v touze konečně to šílenství zastavit, když dostala příležitost. Někdo jí pošeptal, ať mlčí.
Abby se s postavou v kápi chvíli přetahovala, až se vykroutila natolik, že jí uviděla do tváře. V posledních paprscích hasnoucího dne spatřila pomněnkové oči. Chvíli nechápala, jak tady může být žena, která se s nimi ve Tvrzi loučila. Ale byla to ona.

Abby se uklidnila. Matka Zpovědnice ji pustila a posunkem ji pobídla k odchodu. Abby bez debat odběhla do houští, Matka Zpovědnice se natáhla k ženě v rudé kůži. Mord–Sith byla skloněná a plně zaujatá trápením čaroděje, který stále křičel.
V dálce cvrčel a bzučel hmyz. Žáby bez ustání skřehotaly. Nedaleko si řeka šplouchala a bublala jako vždycky. Byl to známý a domácký zvuk.
Náhle sám vzduch vybuchl. Ozval se němý hrom. Vyrazil Abby vzduch z plic. Náraz ji málem srazil do bezvědomí; každým kloubem v těle jí projela ostrá bolest.
Ani se nezablýsklo. Jen vzduch dostal elegantní kopanec. Celý svět jako by se v hrůzostrašné dokonalosti zastavil.
V kruhu kolem Mord–Sith a Matky Zpovědnice lehla tráva. Abby zmizela bolest v kloubech a pomalu se jí vrátily smysly.
Nikdy něco takového neviděla a ani nečekala, že někdy uvidí, přesto přesně poznala, že Zpovědnice tu uvolnila svoji sílu. Z toho, co jí řekla matka, si pamatovala, že kouzlo úplně zničí vůli a mysl nepřítele a udělá z něj otroka Zpovědnice. Stačí se zeptat a oběť řekne všechno, ať předtím sebevíc zapírala.
„Má paní," zaskučela poníženě Mord–Sith.
Abby napřed omráčil hluchý hrom Matky Zpovědnice a teď ztuhla při pohledu na zubožený trosku ženy na zemi. Někdo ji vzal za ruku. Byl to čaroděj.
Hřbetem druhé ruky si otřel krev z úst. Ztěžka popadl dech. „Nech ji tak."
„Zedde… já… je mi to tak líto. Snažila jsem se ti říct, ať nečaruješ, ale nevolala jsem dost nahlas."
Přemohl bolest a usmál se. „Já tě slyšel."
„Ale proč jsi potom užíval nadání?"
„Říkal jsem si, že nakonec nebudeš schopná udělat něco tak strašného a že se projeví tvá pravá povaha." Odvedl ji kousek dál od kvílející Mord–Sith. „Využili jsme tě. Chtěli jsme, aby si mysleli, že jsi uspěla."
„Tys věděl, co chci udělat? Věděl jsi, že tě odvedu do jejich pasti?"
„Napadlo mě to. Jako špeh a zrádce jsi dost nešikovná. Co jsme sem dorazili, sleduješ každý stín a lekáš se každého pípnutí."
Přiběhla k nim Matka Zpovědnice. „Zedde, jsi v pořádku?"
Položil jí ruku na rameno. „Bude to dobrý." V očích měl stále ještě hrůzu. „Díky, že ses neopozdila. Chvíli jsem se bál…"
„Já vím." Matka Zpovědnice se letmo usmála. „Doufejme, že se ten vtípek vyplatí. Máš čas do úsvitu. Řekla, že jí dali na mučení celou noc a přivést tě měla až ráno. Jejich zvědové Anargovi ohlásili příjezd našich vojsk."
Mord–Sith v křoví kvílela, jako by ji stahovali z kůže.
Abby se otřásla. „Uslyší ji a pochopí, co se stalo."
„I kdyby ji na takovou dálku zaslechli, budou si myslet, že to je Zedd." Matka Zpovědnice vzala Abby z ruky nůž. „Jsem ráda, žes mě nezklamala a nakonec ses přidala k nám."
Abby si otřela dlaně o sukni a zastyděla se za to, co udělala a co udělat chtěla. Rozklepala se.
„Zabijete ji?"
Matka Zpovědnice byla od dotyku s Mord–Sith na konci sil, ale rozhodnost jí z očí nezmizela.
„Mord–Sith se liší od ostatních lidí. Z dotyku Zpovědnice se nevzpamatuje. Bude trpět v hrozných bolestech, dokud k ránu nezdechne." Otočila se za výkřiky. „Řekla nám, co jsme potřebovali, a Zeddovi se musí vrátit síla. Je to milosrdné."
„Také mi to získalo čas." Zedd k sobě otočil Abby, aby neposlouchala vřískání. „Taky čas najít Janu. Musíš to stihnout, do rána."
„Do rána? Co musím stihnout?"
„To ti vysvětlím. Ale musíme si pospíšit. Svlékni si šaty."

Abby docházel čas.
Křižovala d'haranským táborem, jako by spolkla pravítko, a snažila se zakrýt zoufalství. Celou noc se podle čarodějovy rady tvářila nadutě. Každého, koho potkala, pohrdavě přehlížela. Když se na ni někdo podíval nebo chtěl navázat hovor, zavrčela.
O pozornost falešné Mord–Sith v rudé kůži ale skoro nikdo nestál. Zedd jí také poradil, ať stále drží zbraň Mord–Sith. Vypadala jako obyčejná hůlka potažená červenou kůží. Abby netušila, jak může fungovat – čaroděj jí řekl jen tolik, že s tím má co dělat magie a že jí nijak nepomůže – ale každý, kdo si zbraně všiml, se stáhl do stínu, dál od ohně, dál od Abby.
Přinejmenším ti, kdo nespali. Ač většina osazenstva tábora odpočívala, o bdělé stráže nebyla nouze. Zedd uřízl Mord–Sith cop a vpletl ho Abby do vlasů. Potmě nebyl rozdíl v barvě nijak patrný. Když se stráže na Abby podívaly a uviděly Mord–Sith, rychle obrátily pozornost jinam.
Podle výrazu ve tvářích lidí, které potkala, musela vypadat hrozivě. Nevěděli, jak jí buší srdce. Děkovala noční tmě, že D'Haránci nevidí, jak se jí klepou kolena. Narazila jen na dvě opravdové Mord-Sith, obě spaly, a Abby se od nich, poslušná Zeddova varování, držela co nejdál. Pravé Mord–Sith

by asi tak snadno neoklamala.
Zedd jí dal čas do úsvitu. Čas docházel. Řekl jí, že když se nevrátí včas, zemře.
Abby byla ráda, že zná zdejší kraj, protože jinak by se v bludišti stanů, táborových ohňů, vozů, koní a mul brzy ztratila. Všude stály kruhy pík a kopí, opřených špičkami o sebe. Podkován, šípaři, zbrojíři a nejrůznější další řemeslníci pracovali i přes noc.
Vzduch čpěl kouřem z páleného dřeva a duněl údery kladiv do železa i seker do dřeva, určeného na všechno od luků po žebříňáky. Abby nechápala, jak mohou v tom kraválu lidé spát, ale spali.
Obrovský tábor se brzy probudí do nového dne, do bitvy, kde vojáci ukáží, v čem jsou nejlepší. Chtěli se pořádně vyspat, aby si na masakr středozemní armády dobře odpočali. Abby slyšela, že d'haranští vojáci svou práci ovládají dokonale.
Neúnavně hledala, ale otce, manžela ani dceru najít nemohla. Nehodlala se vzdát. Smířila se s tím, že když je nenajde, zemře s nimi.
Nějaké zajatce, svázané na zemi nebo u stromu, už našla. Další byli v řetězech. Některé poznala, většinu ne. Skupinky rukojmí hlídaly stráže.
Abby ani jednou nezahlédla spícího hlídače. Když se na ni podívali, předstírala, že někoho hledá a rozhodně se s ním nebude nijak mazlit. Zedd ji poučil, že její bezpečí a bezpečí její rodiny závisí na přesvědčivosti, s jakou se role zhostí. Abby si představila, jak ubližují její dceři, a vzteklý výraz ani nemusela hrát.
Ale docházel jí čas. Nemohla je najít a věděla, že Zedd nepočká. Už chápala, že je v sázce příliš mnoho. Poznala, jak je důležité, aby Zedd s Matkou Zpovědnicí zastavili válku, a jak těžké je vážit na vážkách životy několika proti životům mnoha.
Abby rozhrnula vchod dalšího stanu a uviděla, že vojáci spí. Přidřepla a prohlédla si tváře zajatců, přivázaných k vozům. Vraceli jí prázdný pohled. Sehnula se k dětem, které se k sobě tiskly v ošklivých snech. Janu nenašla. Veliký tábor se prostíral daleko přes další a další pahorky. Mohla být na tisíci různých míst.
Cestou podél prohnuté řady stanů se poškrábala na zápěstí. Teprve za chvíli jí došlo, že ji kůže pod náramkem svědí. Jak šla dál, náramek se rozehříval, ale po chvíli začal zase chladnout. Zacukalo jí v obočí. Z čiré zvědavosti se otočila a vrátila stejnou cestou.
Náramek hřál nejvíc u odbočky mezi dva stany. Abby se na chvíli zarazila a zahleděla do tmy. Nebe začínalo blednout. Vykročila mezi stany a šla rovně, dokud náramek nezačal chladnout, pak se vrátila na místo, kde byl nejžhavější, a zkusila jiný směr.
Náramek jí dala matka a řekla, ať ho nikdy nesundává, že se jednou bude hodit. Abby napadlo, jestli snad náramek nedokáže kouzlem najít její dceru. Ráno se blížilo a jinou naději neměla. Pospíchala tam, kde se náramek rozpálil nejvíc.
Kouzlo ji dovedlo do ležení chrápajících vojáků. V dohledu nebyli žádní zajatci. Spáče pod dekami hlídaly stráže. Uprostřed ležení stál jediný stan, patrně pro důstojníka.
Abby nenapadlo nic lepšího, než se vydat mezi ležící vojáky. U stanu náramek horce žhnul.
Stan byl obsypaný hlídkami jako maso hejnem masařek. Plátno jemně svítilo; ve stanu zřejmě hořela svíčka. Po straně si všimla nápadně odlišné postavy. Zblízka v ní poznala ženu, Marišku.
Stařena ve spánku suše sípala. Abby ztuhla. Hlídky k ní obrátily pozornost.
Abby musela něco udělat, než sejí začnou vyptávat, zamračila se tedy a vykročila ke stanu. Snažila se být zticha; stráže si sice myslely, že je Mord–Sith, ale Marišku by tak snadno neoklamala. Abby se na strážné tak zamračila, že sklopili zrak.
Se srdcem až v krku odhrnula stanovou chlopeň. Věděla, že tam bude Jana. Poručila si nevykřiknout, až dceru uvidí. Připomněla si, že jí musí dát ruku na pusu, než stačí zavolat mámu. Jinak by je chytili, než by se vůbec daly na útěk.
Náramek byl tak žhavý, že jí skoro pálil kůži. Abby vklouzla do stanu.
Na dece na zemi se v roztrhaném vlněném kabátě třásla malá holčička. Zvedla velké oči plné hrůzy z nejbližší budoucnosti. Abby bodlo u srdce. Nebyla to Jana.
Dívaly se na sebe, holčička a Abby. Tvář dítěte ozařovala svíčka na stole, svítila jistě i na tvář Abby. Holčička s velkýma šedýma očima, které viděly tolik hrůz, dospěla k rozhodnutí.
Prosebně vztáhla ruce.
Abby instinktivně poklekla a vzala roztřesené dítě do náruče. Děvčátko vytáhlo zpod kabátu hubené ruce a objalo ji kolem krku, jako by se drželo stébla.
„Pomozte mi. Prosím," zakňouralo Abby do ucha.
Než vzala dítě do náruče, viděla jeho obličej ve světle svíčky. Nebylo pochyb. Byla to Zeddova dcera.
„Přišla jsem ti pomoct," uklidnila ji Abby. „Poslal mě Zedd."
Dítě zasténalo.
Abby držela děvčátko na délku paže. „Vezmu tě k tatínkovi, ale nikdo nesmí poznat, že tě chci zachránit. Můžeš trochu hrát se mnou? Budeš dělat, že jsi můj vězeň, abych tě dostala pryč?"
Dítě se slzami na krajíčku přikývlo. Mělo po Zeddovi vlnité vlasy a stejné oči, i když šedé.
„Dobře," zašeptala Abby a pohladila dítě po tváři, skoro ztracená v těch velikých očích. „Důvěřuj mi a já tě odvedu."
„Věřím vám," odpověděl tenký hlásek.

Abby sebrala ze země provaz a přivázala ho dítěti na krk. „Nechci ti ublížit, ale musejí si myslet, že jsi můj vězeň.“
Holčička se na provaz vyděšeně podívala, jako by ho dobře znala, ale pak kývla, že půjde.
Abby vyšla před stan a dítě vytáhla za sebou. Stráže se na ni otočily. Vyrazila pryč.
Jeden hlídač jí zastoupil cestu a zamračil se. „Co se tu děje?“
Abby se zastavila a strčila hlídači pod nos rudou koženou hůlku.
„Poslali pro ni. Co se do toho pleteš? Zmiz mi z cesty, nebo si tě nechám vyvrhnout k snídani!“
Muž zbledl a rychle ustoupil. Než si to stačil rozmyslet, Abby přidala do kroku a dítě za sebou realisticky táhla za krk na provaze.
Nikdo za nimi nešel. Abby se chtěla rozběhnout, ale nemohla. Chtěla vzít dítě do náruče, ale nemohla. Muselo to vypadat, že si Mord–Sith odvádí zajatce.
Místo nejkratší cesty k Zeddovi šla Abby proti proudu řeky až na místo, kde stromy sestupovaly k vodě a poskytovaly dobrý úkryt. Zedd jí poradil, kde má přebrodit, a varoval ji před ostatními cestami. Všude nachystal kouzelné pasti pro D’Haránce, kteří by se na něj chtěli z kopců vrhnout a překazit, co zamýšlel.
Kousek po proudu a blíž k řece uviděla při zemi oblak husté mlhy. Zedd zvláště zdůraznil, ať nechodí žádnou mlhou. Pomyslela si, že je to nějaký Zeddův jedovatý mrak.
Zurčení vody jí prozradilo, že už je blízko řeky. Když došla na kraj lesa, v záři úsvitu ji spatřila. Ač viděla až do tábora v kopcích, nevšimla si, že by ji někdo sledoval.
Abby stáhla dítěti smyčku z krku. Děvčátko na ní viselo velikýma kulatýma očima. Abby ji zvedla a přitiskla k sobě.
„Drž se a buď zticha.“
Podepřela jí hlavičku ramenem a rozběhla se k řece.

Bylo vidět světlo, ale rozbřesk to nebyl. Poprvé si ho všimla, když přebrodily ledovou vodu. Ještě než uviděla jeho zdroj, věděla Abby, že se tu shromažďuje magie, jakou ještě neviděla. Proti proudu řeky k ní doléhalo slabé bzučení. Na břehu to smrdělo, jako kdyby hořel vzduch.
Děvčátko se k ní tisklo a plakalo, bálo se mluvit a doufat, že se konečně dočkalo záchrany, jako by jediná otázka mohla zahnat krásný sen. Abby cítila, jak i jí tečou po tvářích slzy.
Když oběhla zákrut řeky, uviděla čaroděje. Stál uprostřed proudu na kameni, kterého si Abby nikdy předtím nevšimla. Vyčníval jen pár palců nad hladinu, až se zdálo, že čaroděj stojí jen na vodě.
Před ním, směrem ke vzdálené D’Hare, se ve vzduchu vznášely rozostřené černé tvary. Poletovaly kolem, jako by mu důvěřovaly, mluvily s ním, varovaly ho a pokoušely rozplizlýma rukama a prsty jako proužky dýmu.
Kolem čaroděje se vinulo živé světlo. S rozvlněnými stíny dováděly záblesky temných i zářivých barev. Byla to zároveň nejkrásnější a nejstrašidelnější podívaná, jakou kdy Abby viděla. Žádné kouzlo, jaké kdy vyčarovala její matka, nebylo tak živé.
Nejděsivější ale bylo cosi ve vzduchu přímo před čarodějem. Vypadalo to jako roztavená koule, tak mocně zevnitř žhnula. Na povrchu jí praskal škraloup strusky. Z řeky se kouzlem zvedl vodotrysk a pokropil stříbrnou hmotu.
Při dotyku s koulí voda zasyčela a proměnila se v páru, a tu odnesl lehký ranní vánek. Tavenina v místě dotyku tmavla, ale záhy ji vnitřní žár zase rozžhavil, takže koule bublala ve vzduchu obklopená párou jako zlověstná hrozba.
Abby údivem pustila dítě na zem.
Dívenka natáhla ruce. „Tatínku!“
Byl daleko, ale přesto ji slyšel.
Otočil se, zároveň obrovský na pozadí nezměrné magie i maličký ve své křehkosti a slabosti lidské touhy. Když uviděl vedle Abby svou dceru, oči se mu zalily slzami. Ač se před chvílí nejspíš radil s duchy, teprve teď vypadal, jako by spatřil přízrak.
Zedd seskočil s kamene a dral se k nim vodou. Když se dostal k dcerce a vzal ji do náruče, konečně se rozplakala z přestálé hrůzy.
„No tak, no tak, maličká,“ těšil ji Zedd. „Už jsi u tatínka.“
„Tati,“ křičela mu na prsou, „ublížili mamince. Byli hrozní. Tolik ji to bolelo…“
Něžně ji umlčel. „Já vím, miláčku. Já vím.“
Abby si až teď všimla, že stranou stojí čarodějnice Delora s Matkou Zpovědnicí. Ani ony se při té scéně neubránily pláči. Ač Abby shledání čaroděje s dcerou hřálo, tím víc ji bolelo, co sama ztratila. Dusily ji vzlyky.
„No tak, no tak, miláčku,“ cukroval Zedd. „Teď jsi v bezpečí. Tatínek tě nikomu nedá. Jsi v bezpečí.“
Zedd se otočil na Abby. Než ji stačil odměnit úsměvem, dítě usnulo.
„Malé kouzlíčko,“ vysvětlil Abby, když udiveně zvedla obočí. „Potřebuje si odpočinout. A já musím dodělat svou práci.“
Dal jí dceru do náruče. „Abby, můžeš ji vzít spát do svého domku, než to tu dokončím? Prosím, dej ji do postele a přikryj ji, ať jí není zima. Teď bude spát.“

Abby pomyslela na svou dceru v rukou těch zvířat za řekou, mlčky přikývla a vyrazila na cestu. Za Zedda byla ráda a na záchranu dítěte myslela s pýchou, ale cestou domů umírala smutkem, že nedokázala pomoci vlastní rodině.
Uložila bezvládnou dívenku do postele. Zatáhla záclonku na okně a nedokázala odolat touze před odchodem pohladit dítě po vláskách a políbit ho na čelo.
Jakmile děvčátko bezpečně spalo, rozeběhla se Abby z kopce zpátky k řece. Chtěla Zedda poprosit, aby jí nechal ještě chvíli na hledání vlastní dcery. Strachem o Janu jí bušilo srdce. Něco jí dlužil a ještě nesplatil.
Když udýchaná doběhla na břeh, zalomila rukama. Čaroděj stál na svém kameni v řece a kolem něj se honila světla se stíny. O magii toho věděla dost, aby k němu nechodila. Slyšela zpěvavá slova. Ač je nikdy předtím neslyšela, podle osobitého rytmu poznala, že zaklínají strašné síly.
Na zemi vedle ní byla nakreslená ta podivná Milost, spojující světy života a smrti, kterou kreslil v Tvrzi. Byla vyvedená v bílém jiskřivém písku na podkladu černého bahna. Abby se na ni bála i podívat, natož hloubat o jejím významu. Kolem Milosti se prostíraly geometrické obrazce zaklínadel, vytvořené stejným lesklým pískem.
Abby spustila ruce a chystala se na čaroděje zavolat, když se k ní naklonila Delora. Abby vyskočila leknutím.
„Teď ne, Abigail," pošeptala jí čarodějnice. „V téhle části ho nevyrušujte."
Abby ji neochotně poslechla. Stála tu i Matka Zpovědnice. Abby se zakousla do spodního rtu a sledovala, jak čaroděj zvedá ruce. Po dlouhých stínech přeběhly jiskry barevného světla. „Ale já musím. Nenašla jsem své příbuzné. Musí mi pomoci. Musí je zachránit. Musí splnit závazek dlužní kosti."
Zbylé dvě ženy se na sebe podívaly. „Abby," řekla Matka Zpovědnice, „dal ti šanci, dal ti čas. Zkusil to. Udělal, co mohl, ale teď musí myslet na ostatní."
Matka Zpovědnice vzala Abby za ruku a čarodějnice ji objala kolem ramen. Abby plakala. Takhle to nemělo skončit, ne po tom, co všechno přestála, co všechno udělala. Propadla zoufalství.
Čaroděj s rukama nad hlavou svolával víc světla, víc stínů, víc magie. Řeka kolem něj vřela. Syčící koule před ním rostla a blížila se k hladině. Z horoucího květu síly vystřelovaly jasné paprsky.
Za D'Haránci v kopcích vycházelo slunce. Řeka nebyla v tomto místě tak široká a Abby viděla mezi stromy na druhém břehu nepřítele. Zůstával v lese, protože břeh střežil oblak mlhy.
Na úpatí kopců na druhé straně začal někdo čarovat. I on stál na kameni a z rukou mu sršelo světlo. Abby napadlo, že slunce magické ohně zastíní, ale nestalo se tak.
Abby už to nedokázala vydržet. „Zedde!" zavolala přes vodu. „Zedde! Prosím tě! Slíbils to. Našla jsem tvoji dceru. Co bude s mou? Prosím, nedělej to, dokud nebude v bezpečí!"
Zedd se otočil a podíval se na ni jakoby z veliké dálky, jako z jiného světa. Hladily ho ruce černých stínů. Proužky tmavého kouře ho tahaly za čelist a vynucovaly si jeho pozornost, ale Zedd se díval jen na Abby.
„Je mi to líto." Přes značnou vzdálenost jeho šepot slyšela jasně. „Dal jsem ti čas, abys je našla. Víc času nemám, nebo bude bezpočet dalších matek oplakávat své děti. Živých matek i matek ve světě duchů."
Abby zoufale vykřikla a otočila se k čárům zády. Obě ženy se ji snažily utěšit, ale Abby se nedala.
Mezi kopci zaduněl hrom. Ozvěna Zeddova kouzla se odrážela od obou stran údolí. K nebi vyletěly paprsky oslňujícího světla. Bylo zvláštní vidět, jak září ke slunci.
Na protějším břehu vyskočilo protikouzlo. Světelné paže se kroutily jako dým a pustily se do Zeddových paprsků. Mlha na břehu se náhle rozplynula.
Zedd v odpověď roztáhl ruce. Výheň roztaveného světla zaduněla. Chladicí voda se vařila s šíleným syčením. Vzduch kvílel jako na protest.
Za čarodějem, na druhém břehu, se k řece hrnuli d'haranští vojáci a hnali před sebou rukojmí. Lidé řvali hrůzou. Lekali se magie, ale píky a meče je hnaly dál.
Abby viděla, jak několik zajatců, kteří odmítli běžet dál, padá pod údery zbraní. Zbytek za doprovodu smrtelných výkřiků utíkal jako ovce před vlky.
Kdyby Zeddovo tajemné kouzlo zklamalo, armáda Středozemí by vtrhla do údolí a postavila se nepříteli. Zajatci by zůstali uprostřed.
Po protějším břehu se drala postava a vlekla za sebou dítě. Abby vyrazil na těle studený pot.
Byla to Mariška. Abby se ohlédla přes rameno. To snad ne! Zamžourala přes řeku.
„NE!" zvolal Zedd.
Mariška táhla za vlasy jeho dcerušku.
Zřejmě je nějak stopovala a našla dítě u Abby doma. Ukradla ho, protože dům nikdo nehlídal.
Mariška strčila děvčátko před sebe, Zeddovi na oči. „Přestaň a vzdej se, Zorandere, nebo je po ní!"
Abby se vytrhla z objetí svých společnic a vběhla do vody.
Snažila se proti proudu doběhnout k čarodějovi. Když byla v půli cesty, otočil se k ní.
Abby ztuhla. „Je mi to líto." Vlastní hlas jí zněl jako poslední slova odsouzence. „Myslela jsem, že je v bezpečí."
Zedd rezignovaně přikývl. Nemohl s tím nic dělat. Otočil se čelem k nepříteli. Rozpažil. Roztáhl

prsty, jako by všem poroučel stát, magii i lidem.
„Nech jít zajatce!“ zavolal přes řeku na nepřátelského černokněžníka. „Nech je jít, Anargo, a já ušetřím vaše životy!“
Přes vodu se nesl jen Anargův smích.
„Vzdej se,“ sykla Mariška, „nebo ta holka umře.“
Stařena vytáhla z šerpy u pasu nůž. Přitiskla ostří dítěti na krk. Děvčátko křičelo hrůzou, natahovalo ručky k otci a prsty hrabalo ve vzduchu.
Abby se dál drala proudem. Prosila Marišku, ať nechá Zeddovu dceru jít. Stařena jí nevěnovala o nic větší pozornost než Zeddovi.
„Poslední možnost!“ zavolala babizna.
„Slyšels ji,“ zavrčel přes řeku Anargo. „Vzdej se, nebo zemře.“
„Dobře víš, že nemohu stavět sebe nad svůj lid!“ odpověděl Zedd. „Tohle je mezi námi, Anargo. Nech je jít!“
Údolím se rozlehl Anargův smích. „Jsi blázen, Zorandere! Dostal jsi příležitost!“ Ve tváři měl vztek.
„Zab ji!“ zavolal na Marišku.
Zedd zařval, pěsti zaťaté. Ten řev zlobou rozčísl ráno.
Mariška zvedla ječící dítě za vlasy. Když mu podřízla krk, Abby překvapením zalapala po dechu.
Dítě sebou škublo. Mariška zkrvavenou rukou dál řezala do hrdla, tam, zpátky. Nakonec zakrojila pořádně a nůž vytáhla. Zakrvácené tělo spadlo bezvládně na zem. Abby bylo na zvracení. Bahnitý břeh se zbarvil doruda.
Mariška s vítězným pokřikem zvedla uříznutou hlavičku. Z krku visely žíly a sražená krev. Ústa ztuhla v ochablém němém výkřiku.
Abby objala Zeddovi nohy. „Předrazí duchové, mě to strašně mrzí! Ach Zedde, odpusť mi!“
„Tak co, děvče,“ zašeptal Zedd, „co po mně ještě chceš? Mám je nechat vyhrát, abych zachránil tvoji dceru před tím, co udělali té mojí? Řekni mi, děvče, co mám dělat?“
Abby nedokázala prosit o život své rodiny za cenu, že by takovíhle lidé dobyli celou zem. Její churavé srdce to nemohlo dovolit. Jak může obětovat životy a mír všech ostatních, jen aby žili její blízcí? Kdyby zabíjela nevinné děti, nebyla by o nic lepší než Mariška.
„Zab je všechny!“ zaječela na čaroděje. Natáhla ruku a prstem ukázala na Marišku a nenáviděného černokněžníka Anarga. „Zabij ty svině! Zab je všechny!“
Zedd zvedl ruce. Jitrem zaduněl hrom. Jako by ji pustil, roztavená koule spadla do řeky. Země se otřásla. Z vody vyletěl mocný gejzír. I vzduch se zachvěl. Hladina pěnila a burácela.
Abby, po pás v řece, byla zmrzlá nejen z chladné vody, ale z mrazivého vědomí, že ji opustili dobří duchové, na jejichž ochranu vždy spoléhala. Zedd se otočil, chytil ji za ruku a vytáhl k sobě na kámen.
Ocitla se v jiném světě.
Přízraky kolem volaly i na ni. Natahovaly se po ní přes propast mezi životem a smrtí. Strašná bolest, děsivá radost, dokonalý mír, vše jí po jejich dotyku procházelo tělem. Jako vzduch plíce ji celou plnilo světlo a před duševním zrakem jí tryskaly spršky jisker. Rachot kouzel ji ohlušoval.
Vodou projelo zelené světlo. Anargo se na druhém břehu skácel k zemi. Kámen, na němž stál, se rozletěl na tisíce ostrých střípků. Vojáci vykřikli hrůzou, když se kolem nich vzduch roztančil kouřem a záblesky světla.
„Běžte!“ vřískla Mariška. „Dokud je čas! Utíkejte a zachraňte si život!“ Sama už pelášila do kopců.
„Zajatce tu nechtě zhebnout! Zachraňte se! Utíkejte!“
Nálada vojska dospěla k jednotnému rozhodnutí. D’Haránci pustili zbraně. Provazy a řetězy zajatců odhodili. Dali se na útěk tak rychle, že jim za patami odletovala hlína. V jediném okamžiku celá armáda, která ještě před chvílí stála proti nim, propadla panice a vzala nohy na ramena.
Koutkem oka Abby uviděla Matku Zpovědnici a Deloru, jak se vrhají do vody. Ač jim sahala sotva po kolena, v rychlosti je strhávala jako bahno.
Abby je pozorovala jako ve snu. Vznášela se v okolním světle. Bolest se v ní snoubila s vytržením. Světlo a tma, hluk a ticho, radost a smutek, všechno bylo v kotli magie jedno, všechno i nic.
D’haranská armáda se už ztratila v lesích za řekou. Nad stromy se zvedal oblak prachu a ukazoval, kudy utíkají nepřátelská kopyta, kola a boty. Na břehu Matka Zpovědnice s čarodějnicí strkaly lidi do vody, křičely na ně, ale Abby nerozuměla slovům, tak zabraná byla do harmonických tónů a vizí z tančících barev, přes které sotva viděla skutečný svět.
Napadlo ji, že určitě umírá. Řekla si, že na tom nezáleží. A pak jí zas mysl odplula do chladné barvy a horkého světla, magické hudby a lákavých světů. V objetí čaroděje se cítila, jako by ji zase držela maminka. A možná to byla pravda.
Abby si všimla, že Matka Zpovědnice a čarodějnice už dohnaly první lidi na středozemský břeh řeky. Zajatci zmizeli v porostu a vynořili se až na svahu ve vysoké trávě daleko od kouzel v řece.
Svět kolem zahřměl. Podzemní rána ji bodla v hrudníku. Ranní vzduch prořízlo kvílení, jako když se řeže ocel. Voda tančila a bublala.
Nohy jí málem opařila horká pára. Vzduch zbělel žhavým oparem. Hluk ji tak bodal do uší, že stiskla víčka. Zavřenýma očima viděla totéž, co předtím – zeleným vzduchem vířily stínové tvary. V hlavě se jí

všechno pomotalo a přestalo dávat smysl. Tělo i duši jí rvala zelená zběsilost.
Abby ucítila bolest, jako by se v ní něco roztrhlo. Nadechla se a otevřela oči. Děsivá stěna zeleného ohně se od nich vzdalovala k protějšímu břehu. Do vzduchu vyletovaly provazy vody jako průtrž mračen naruby. Nad hladinou řeky šněrovaly blesky.
Když požár dosáhl vzdálenějšího břehu, země se pod ním rozestoupila. Z ran v půdě vyšlehly paprsky fialového světla jako krev jiného světa.
Horší než tohle všechno ale byl ohlušující nářek.
Skučení mrtvých, uhodla Abby. Připadalo jí, že její duše sténá v soucitu s halasnou agónií. Z ustupující zelené stěny ohně se natahovaly postavy a volaly, škemraly, snažily se uniknout ze světa mrtvých.
Teď pochopila, co je ta stěna zeleného ohně – to smrt dostala život.
Čaroděj prolomil hranici mezi světy.
Abby neměla představu, kolik času uběhlo. V zeleném světle, kde se vznášela, jako by žádný čas nebyl, ani žádná hmota. Ve svých pocitech neměla chápání o co opřít.
Připadalo jí, že se stěna zeleného ohně zastavila mezi stromy na pahorcích protějšího břehu. Ty, které přešla nebo nad kterými teď plála, dotykem smrti zčernaly a zkroutily se. I tráva, jíž se hrozné zjevení dotklo, vypadala jako sežehnutá letním žárem.
Abby si za chvíli všimla, že stěna pohasíná. Před očima jí mizela a zase se objevovala, někdy připomínala rozteklé zelené sklo a někdy jen tenkou mlhu, pouhou vybledlou připomínku.
Stěna smrti se na obě strany zakusovala do světa života.
Abby si uvědomila, že zase slyší řeku, příjemné každodenní bublání a hučení, které poslouchala celý život, ale většinou nevnímala.
Zedd seskočil s kamene. Podal jí ruku a pomohl jí dolů. Abby se ho pevně chytila, protože se jí z neznámých pocitů ještě motala hlava.
Zedd luskl prsty a balvan, na kterém ještě před chvílí stáli, vyskočil do vzduchu, až Abby leknutím zapomněla dýchat. V okamžiku tak krátkém, že zapochybovala o svém zraku, Zedd chytil balvan do ruky. Byl z něj malý kamínek, menší než vajíčko. Když si ho strkal do kapsy, mrkl na ni. To mrknutí jí přišlo podivnější než cokoli, co dnes viděla, dokonce než balvan v jeho kapse.
Na břehu čekaly Matka Zpovědnice s čarodějnicí. Vzaly ji za ruce a pomohly jí na břeh.
Čarodějnice se mračila. „Zedde, proč se to nehýbá?“
Abby to znělo spíš jako obvinění než otázka. Zedd se ovšem stejně nenamáhal odpovědět.
„Zedde,“ zamumlala Abby, „moc mě to mrzí. Je to moje chyba. Neměla jsem ji nechávat samotnou. Měla jsem tam zůstat. Je mi to hrozně líto.“
Čaroděj ji ani neposlouchal, oči upřené za řeku na stěnu smrti. Položil si ruce se zkroucenými prsty na hruď, jako by ze sebe chtěl něco vyrvat.
Ozvalo se lupnutí a mezi dlaněmi mu přeskočil oheň. Natáhl ruce před sebe, jako by nabízel oběť. Abby si před žárem zakryla tvář rukou.
Zedd zvedl vířící kouli tekutého ohně. Rostla mu mezi rukama, chvěla se a otáčela, řvala a syčela hněvem.
Trojice žen od ohně ustoupila. Abby už o něm slyšela. Matka se o něm jednou šeptem zmínila: čarodějný oheň. I tehdy, aniž by ho kdy viděla, v ní ta tichá slova probudila hrůzu. Čarodějný oheň znamenal kletbu a záhubu nepřítele, kterého dokázal sám najít. Zeddovo kouzlo nemohlo být nic jiného.
„Za to, žes zabil mou milovanou, mou Erilyn, matku mé dcery, a všechny ostatní milované nevinné lidi,“ šeptal Zedd, „ti, Panisi Rahle, posílám smrt.“
Čaroděj roztáhl ruce. Tekutý modrožlutý oheň na příkaz svého pána poskočil, nabral rychlost a vyrazil do D’Hary. Cestou přes řeku rostl jako rozlícený blesk, vyl vzteklým hněvem a zčeřená voda odrážela z jeho záře tisíce jasných jiskřiček.
Čarodějný oheň přeletěl těsně nad horní hranou stěny smrti. Z místa spojení vyletěl zelený plamen, část se rozlétla do vzduchu a část následovala ohnivou kouli jako dým. Smrtící směs odsvištěla k obzoru. Všichni stáli jako bez dechu a dívali se za ní, dokud se poslední stopy neztratily v dáli.
Když se k nim Zedd, bledý a vyčerpaný, zase otočil, Abby ho chytila za kytlici. „Zedde, mně je to tak líto. Neměla jsem –“
Položil jí prst na rty.
„Někdo na tebe čeká.“
Ukázal hlavou. Otočila se. U keřů stál Filip a držel Janu za ruku. Abby úžasem ztratila dech. Filip se zazubil, jak ho znala. Z druhé strany se na ni usmíval a pokyvoval otec.
Abby napřáhla náruč a rozběhla se k nim. Jana se zamračila. Přimáčkla se k Filipovi. Abby před ní padla na kolena.
„To je maminka,“ řekl jí Filip. „Jenom si opatřila nové šaty.“
Abby si uvědomila, že Janu vyděsil úbor z rudé kůže. Přes slzy se usmála.
„Maminko!“ vykřikla Jana, když to uviděla.
Abby dceru objala. Smála se a tiskla ji tak pevně, až dítě sténalo. Ucítila na rameni Filipovu dlaň. Vstala a objala ho, pro slzy neschopná řeči. Stiskla Janě ruku a otec ji zezadu rodičovsky pohladil.
Zedd, Delora a Matka Zpovědnice je odvedli na kopec k ostatním. Čekali tu na ně vojáci, hlavně

důstojníci, z nichž Abby některé znala, pár dalších lidí z Aydindrilu a čaroděj Tomáš. Mezi osvobozenými zajatci byli i obyvatelé Coneyova brodu, lidé, kteří Abby jako dceru čarodějnice neměli dvakrát v lásce. Ale byli to její sousedi, lidé z domova, které chtěla zachránit.
Zedd položil Abby ruku na rameno. Abby s hrůzou zjistila, že mu vlnité hnědé vlasy prokvetly sněhobílými šedinami. I bez zrcadla věděla, že její vlasy vypadají po chvíli mimo svět života stejně.
„Toto je Abigail, dcera Helsy," oslovil čaroděj shromáždění. „To ona vyhledala v Aydindrilu mou pomoc. I když nevládne magií, díky ní jste teď všichni svobodní. Záleží jí na vás tak, že prosila o vaše životy."
Abby, s Janinou rukou ve své a Filipovou kolem pasu, sklouzla očima ze Zedda na čarodějnici a pak na Matku Zpovědnici. Matka Zpovědnice se usmála. Abby to přišlo trochu kruté, když jim před chvílí před očima zemřela Zeddova dcera. Něco v tom smyslu šeptem poznamenala.
Matka Zpovědnice se usmála ještě víc. „Copak se nepamatuješ?" zeptala se, když se k ní naklonila. „Nepamatuješ si, jak mu říkáme?"
Abby, popletená ze všeho, co se udalo, si nemohla vzpomenout, o čem Matka Zpovědnice mluví. Když to přiznala, Matka Zpovědnice s čarodějnicí ji odvedly kolem matčina hrobu do domu.
Pootevřela dveře do Abbyiny ložnice. Tam, kam ji Abby uložila, stále spala Zeddova dcera. Abby nevěřícně zírala.
„Vtipálek," prohodila Matka Zpovědnice. „Věděla jsi, že mu tak říkáme."
„A mě to moc nelichotí," ozval se právě přišedší Zedd.
„Ale… jak?" Abby si přitiskla prsty na spánky. „Nerozumím tomu."
Zedd ukázal na tělo za zadními dveřmi.
Byla to Mariška.
„Když jsi mi poprvé ukázala tenhle pokoj," vysvětlil jí Zedd, „nastražil jsem tu pár pastí pro lidi se zlými úmysly. Tu ženu zabily, protože chtěla mou dceru ve spánku ukrást."
„Chceš říct, že to byla všechno jen iluze?" Abby zůstala jako opařená. „Proč bys dělal něco tak strašného? Jak jsi mohl?"
„Chtějí se mi pomstít," vysvětlil čaroděj. „Nechtěl jsem, aby moje malá zaplatila stejnou cenu jako její matka. Díky tomu, že tu ženu, která ji přišla ukrást, zabilo mé kouzlo, mohl jsem v iluzi použít její podobu. Nepřítel ji znal a věděl, že pracuje pro Anarga. Dal jsem jim to, co čekali, a vyděsil jsem je tak, že utekli a zajatce nechali jejich osudu.
Vyčaroval jsem kouzlo jménem Smrt, aby všichni viděli, jak moje dcera umírá. Nepřítel ji teď má za mrtvou a nebude se snažit ji najít nebo jí nějak ublížit. Udělal jsem to, abych ji ochránil před nečekanými problémy."
Čarodějnice se na něj zamračila. „Kdyby to byl někdo jiný, Zeddiku, a měl jakýkoli jiný důvod než vy, nechala bych ho za takové užití kouzla Smrt soudit." Rozesmála se. „Dobrá práce, První čaroději."
Před domem chtěli důstojníci vědět, co se děje.
„Žádná bitva dnes nebude," ohlásil Zedd. „Právě jsem skončil válku."
S nefalšovanou radostí mu provolali slávu. Abby měla dojem, že kdyby Zedd nebyl První čaroděj, nosili by ho vesnicí na rameno. Zdálo se, že z míru nemá nikdo větší radost než ti, kdo za něj měli bojovat.
Čaroděj Tomáš, poníženější, než jak ho kdy Abby viděla, si odkašlal. „Zorandere, já… prostě… no, nemůžu uvěřit tomu, co jsem viděl na vlastní oči." Konečně nasadil známý nepříjemný výraz. „Ale lidé už se nám skoro bouří proti magii. Až se roznesou zprávy o tomhle, situace se jenom zhorší. Požadavků na zákaz magie přibývá každým dnem a vy jste je jenom podpořil. Teď máme za chvíli na krku revoluci."
„Stejně chci vědět, proč se nehýbe," zavrčela zezadu Delora. „Chci vědět, proč tam prostě sedí."
Zedd ji ignoroval a obrátil pozornost ke starému čaroději. „Tomáši, mám pro vás práci."
Pokynul několika představitelům Aydindrilu, zatvářil se rozhodně a přejel jim prstem před obličeji.
„Mám práci pro vás pro všechny. Lidé se magie bojí právem. Dnes jsme viděli, že dokáže být nebezpečná a smrtící. Těm obavám rozumím. Chápu je a splním jim jejich přání."
„Cože!" ušklíbl se Tomáš. „Nemůžete udělat konec magie. Ani vy nezvládnete takový paradox."
„Ne konec," upřesnil Zedd. „Ale dám jim kraj prostý kouzel. Chci, abyste zorganizoval poselstvo, které s tou nabídkou projde celé Středozemí. Všichni, kdo chtějí žít bez magie, se odstěhují na západ. Tam začnou nový život bez kouzel. Zajistím, že se k nim čáry nedostanou."
Tomáš rozhodil rukama. „Jak můžete slíbit něco takového?"
Zedd ukázal za sebe, na stěnu zeleného ohně. „Vytvořím druhou stěnu smrti, přes niž nikdo neprojde. Za ní bude kraj bez magie. Lidé tam budou žít zcela prostí kouzel.
Dohlédněte, prosím, ať se zpráva dostane ke každému. Lidé mají do jara čas odejít na západ. Tomáši, ručíte mi za to, že se tam nevydá nikdo nadaný. Máme knihy, s nimiž dokážeme kraj zcela očistit od magie. Zajistíme, že tam žádné čáry nebudou.
Na jaře, až se všichni, kdo budou chtít, odstěhují do nového domova, odříznu je od magie. Jednou ranou uspokojím většinu prosebníků, kteří za námi chodí. Dostanou život bez kouzel. Kéž je dobří duchové ochraňují a kéž nikdy nelitují svého rozhodnutí."
Tomáš v rozrušení ukazoval na stěnu, již Zedd přivedl na svět. „A co tohle? Co když do toho lidé potmě narazí? Vejdou přímo do smrti."
„Nejen potmě," doplnil ho Zedd. „Jakmile se ustálí, bude stěží vůbec vidět. Budeme kolem muset

postavit stráže, aby lidi odháněly. Budeme muset vymezit zakázané pohraniční pásmo a vycvičit jeho strážce.“
„Strážce?“ zeptala se Abby. „Chceš snad vytvořit oddíl strážců hranic?“
„Ano,“ přitakal Zedd a zvedl obočí, „to je dobrý název. Strážci hranic.“
Mezi těmi, kdo naslouchali čarodějovým slovům, se rozhostilo ticho. Nálada po nadhození problému zvážněla. Abby si kraj bez kouzel nedokázala představit, ale věděla, jak moc po něm někteří lidé touží.
Tomáš konečně přikývl. „Zedde, myslím, že tentokrát jste uhodil hřebíček na hlavičku. Někdy musíme lidem posloužit tím, že jim sloužit přestaneme.“ I ostatní se přidali k Tomášovu názoru, jen jim to připadlo jako velice smutné řešení.
Zedd se narovnal. „Takže je rozhodnuto.“
Otočil se k davu, ohlásil konec války a šanci pro ty, kdo tolik let prosili o život prostý kouzel; kdo chce, může se odstěhovat za hranice Středozemí do nové země bez magie.
Zatímco si všichni povídali o takové záhadě, jako je země bez kouzel, nebo oslavovali konec války, Abby pošeptala Janě, ať tu chvíli počká s tatínkem. Políbila ji a ve volné chvilce odtáhla Zedda stranou.
„Zedde, můžu s tebou mluvit? Chci se tě na něco zeptat.“
Zedd se usmál, vzal ji pod paží a odvedl do jejího domku.
„Chci se podívat na malou. Pojď se mnou.“
Abby pustila opatrnost k vodě a chytila jednou rukou Matku Zpovědnici a druhou čarodějnici Deloru. I ony měly právo to slyšet.
„Zedde,“ zeptala se Abby, jakmile byli z doslechu davu na dvorku jejího domku, „můžeš mi prozradit, co dlužil tvůj otec mojí matce?“
Zedd povytáhl obočí. „Můj otec tvé matce nic nedlužil.“
Abby se zamračila. „Ale byl tu závazek kostí. Tys ho zdědil po otci a já po matce.“
„Ano, byl to závazek, ale nedlužil můj otec, ale tvoje matka.“
„Cože?“ zdráhala se uvěřit Abby. „Co tím chceš říct?“
Zedd se usmál. „Když ti tvá matka dávala život, nešlo to hladce. Obě byste byly zemřely při porodu. Můj otec ji kouzly zachránil. Helsa ho prosila, ať zachrání i tebe. Aby tě udržel ve světě živých a dál od brány podsvětí, dřel za cenu vlastního bezpečí a s vytrvalostí, jakou by od čaroděje nikdo nečekal. Tvoje matka byla čarodějnice a chápala, co záchrana tvého života stojí. Zavázala se tedy mému otci dluh jednou splatit. Když zemřela, závazek přešel na tebe.“
Abby se snažila všechno si to srovnat v hlavě. Matka jí o povaze dluhu nikdy nic neřekla.
„Ale… ale to znamená, že já něco dlužím tobě? Chceš říct, že ta dlužní kost tíží mě?“
Zedd otevřel dveře do ložnice, kde spala jeho dcera, a s úsměvem se na ni podíval. „Dluh je splacen, Abby. Ten náramek, co ti matka dala, má kouzelné spojení se závazkem dlužní kosti. Děkuji ti za život své dcery.“
Abby se podívala po Matce Zpovědnici. Vskutku, pravý vtipálek. „Ale proč jsi mi pomáhal, když tě nevázala dlužní kost? Když ve skutečnosti zavazovala mě?“
Zedd pokrčil rameny. „Odměnou je už pomoc ostatním. Nikdy nevíme jak, nebo zda, se nám to vrátí. Pomáhat je odměnou samo o sobě. Nic víc není potřeba.“
Abby se dívala na krásnou dívenku v posteli. „Jsem vděčná dobrým duchům, že jsem pomohla přežít tak krásnému životu. Sice nemám nadání, ale vidím, že z ní bude důležitá osoba, nejen pro tebe, ale pro všechny.“
Zedd se mimovolně usmál. „Možná máš nadání věštkyně, má milá, protože už teď hrála roli v ukončení války a tím zachránila život mnoha lidem.“
Čarodějnice ukázala oknem ven. „Stejně chci vědět, proč se to nehýbe. Mělo to převálcovat celou D’Haru a zničit v ní veškerý život, všechny je pobít za to, co udělali.“ Už se mračila skoro zle. „Proč tam jen tak sedí?“
Zedd založil ruce na prsou. „Skončila válku. To stačí. Stěna je součástí podsvětí, světa mrtvých. D’Haránci ji nebudou moci překročit a zaútočit na nás, dokud bude stát.“
„A to bude jak dlouho?“
Zedd pokrčil rameny. „Nic není věčné. Prozatím je mír. Vraždění skončilo.“
Čarodějnice stále nebyla spokojená. „Ale oni nás chtěli všechny zabít!“
„Tak teď už nemůžou. Deloro, i v D’Hare jsou nevinní lidé. To, že nás chtěl Panis Rahl dobýt a porobit neznamená, že všichni D’Haránci jsou zlí. Spousta lidí tam trpěla pod krutou vládou. Jak bych tam mohl všechny pobít, i lidi, kteří se ničím neprovinili a chtěli jen žít v míru?“
Delora si otřela tvář hřbetem ruky. „Zeddiku, někdy vás nechápu. Někdy jste pěkně mizerný Vichr smrti.“
Matka Zpovědnice se dívala z okna do dálky do D’Hary. Teď obrátila pomněnkové oči k čaroději.
„Tímhle sis tam za zdí nadělal nepřátele na celý život, Zedde. Budou tě nenávidět. Nechal jsi je naživu.“
„Nepřátelé,“ podotkl čaroděj, „jsou daní cti.“

přeložil Robert Tschorn